

SUZANNE ASHLEY

Pandora și magicianul

ALCRIS

CAPITOLUL 1

Aplecată peste calculator în încăperea minusculă ce-i folosea de birou, Tania tresări auzind soneria telefonului.

— Cercetare și Dezvoltare, bună ziua, răspunse fără să părăsească din ochi imaginea de pe ecranul monitorului din fața ei.

— Miss Robins? La telefon e Richard Conway. Aș vrea să te văd în zece minute. Se poate?

Fără să-i lase timp să răspundă, el îi închise telefonul.

Solicitările patronului fiind ordine, salvă cu un oftat datele pe care le avea în calculator, contemplând Bostonul pe fereastră. În cei cinci ani de când lucra la Conway

Electronics, directorul n-o convocase în biroul lui decât de câteva ori. Ce voia astăzi?

Intrând în lift, apăsă neliniștită pe butonul de la etajul directorilor și își strânse cele câteva șuvițe care i se desprinseseră din coc. Dacă ar fi știut că-l va întâlni astăzi pe patron, și-ar fi ales altă ținută, nu asta bleumarin care începea să arate semne de uzură. Din păcate, bugetul nu-i permitea să-și reînnoiască garderoba așa cum ar fi vrut...

Câteva minute mai târziu, o secretară o introduse în sanctuarul lui Richard Conway. Acesta nici nu se gândi să se ridice la intrarea ei, nici să înceapă imediat discuția.

Nevrând să se lase intimidată, Tania păstră și ea tăcerea.

— Care este compania care comercializează cele mai căutate produse electronice, în ultimii doi ani? întrebă deodată gazda, fără nicio introducere.

— Wizac.

— Exact. Anul viitor va fi Conway. Din păcate, umblă zvonul că Wizac lucrează la ceva nou, revoluționar. Vreau să știu despre ce-i vorba.

Nu era singurul care-ar fi vrut. Concurenții lui Clark

Spencer ar fi plătit și ei bani grei ca să afle. Richard Conway mai mult ca oricine, pentru că avea un resentiment personal față de Spencer. Dar de ce-i spunea ei?

— Ce mă privește asta pe mine? Întrebă, intrigată.

Un zâmbet detestabil se desenează pe buzele lui Conway.

— Te însărcinez să descoperi natura acestui proiect.

Își pierduse mințile...

— Și... cum să fac?

Cu o expresie satisfăcută, Conway se afundă și mai adânc în fotoliu.

— Clark Spencer caută o secretară personală care să-i coordoneze numeroasele proiecte. Nu mai am nimic de adăugat! Vei sta în prima lojă.

Tania își stăpâni cu greu indignarea și susținu fără să clipească privirea interlocutorului.

— Nu vreau să mă ocup de asta!

— Bănuiam c-o să spui asta. Și dac-aș spune că... nu numai că-ți anulez datoriile, dar am să te recompensez cu o primă?

Evident, această propunere o făcea să se mai gândească.

Să scape de datorii, era extrem de tentant...

— Apropo, ce mai face sora ta? Întrebă Conway.

Privirea Taniei deveni glacială. Nu dădea înapoi în fața unei lovituri sub centură...

— Starea ei e staționară.

— E tot în clinica aceea?...

— Da.

— Fără comentarii. Fii realistă, miss Robins.

Ea păstră tăcerea câteva secunde, nevrând să cadă în capcana pe care i-o întindea.

— Aș putea să-i spun lui Clark Spencer.

El ridică din umeri.

— Dar n-o vei face, pentru că știi bine că imediat aș face în așa fel încât să nu-ți fie bine. Închipuie-ți: cuvântul meu împotriva cuvântului tău. Îmi datorezi oricum o sumă de bani destul de mare.

— Și ce-i cu asta? Dacă mă dai afară, am să fiu șomeră, pur și simplu.

— Dac-ar fi numai asta... Știi bine că pot să te ruinez.

Își încrucișă privirea cu a ei, sigur de sine, cu expresia cuiva care solicită un serviciu neînsemnat. Nu era decât o jucărie în mâinile lui.

— Mă lași un timp să mă gândesc?

Înainte de a răspunde, Conway scoase un dosar gros dintr-un sertar al biroului.

— Bineînțeles. Poftim, ia hârtiile astea și studiază-le în weekend. Sunt pline de învățăminte. N-ai decât să-mi dai răspunsul luni dimineață.

Câteva ore mai târziu, Tania se refugia în apartamentul ei. Mijloacele nu-i permiteau să pluseze la termostatul caloriferului electric, și ca să lupte împotriva atmosferei umede și înghețate de februarie, purta un pulover de lână și ciorapi lungi groși.

În fața ei, era deschis dosarul lui Clark Spencer, omul căruia toți îi spuneau Vrăjitorul (Wizard), magicianul, fondatorul celebrului Wizac. Odată lectura sfârșită, Spencer nu mai avea niciun secret pentru Tania. Da, Clark Spencer era într-adevăr un magician. Urmașe studiile Institutului de

Tehnologie din Massachusetts, pe care-l absolvise magna cum laude. Cerneala de pe diplomă nici nu se uscaser bine și Conway Electronics îi oferise un post bun. În câteva săptămâni, urcase treptele ierarhiei până la postul de responsabil al serviciului Cercetare și Dezvoltare. După cinci ani, la începuturile perioadei calculatorului personal, plecase de la Conway ca să-și fondeze propria societate:

Wizac! Acest ordinator, născut din imaginația unui geniu îi convinsese și pe cei mai îndărătnici. Publicitatea făcuse restul.

Richard Conway nu-i iertase niciodată reușita fulgerătoare, astfel încât folosea toate ocaziile ca să-l acuze pe Spencer de trădare și să-l vorbească de rău. Fusesse vorba chiar de un proces, idee pe care Conway o abandonase repede, din lipsa unor acuzații serioase.

Astăzi, Tania avea impresia neplăcută că urma să fie instrumentul lui, care să ducă la pierderea lui Spencer. Cu teamă în suflet, luă fotografia anexată la dosar. Cu părul blond în dezordine pe frunte, cu zâmbetul șiret, părea să-l îndemne pe fotograf să facă mai repede ce avea de făcut. În ochi i se citea inteligența și sensibilitatea. Era un bărbat pe care i-ar fi plăcut să-l cunoască în alte împrejurări...

Alungând gândul ăsta, Tania închise dosarul și-l puse în sertar înainte de

a se duce la culcare. Când terminase colegiul, semnase un angajament cu Conway în schimbul finanțării studiilor universitare. Astăzi, ar fi scăpat de aceste obligații dacă Conway nu i-ar fi împrumutat o sumă considerabilă pentru primele luni ale bolii surorii ei.

Încet-încet, renunțase la mașină, la locuința luxoasă și la toate plăcerile la care îi dădeau dreptul excelenta pregătire pe care o avea, pentru a se limita la un apartament mic și vetust. Or dacă refuza să se conformeze solicitărilor de la Conway, toate aceste sacrificii n-ar fi folosit la nimic...

*

* *

— N-am de ales, murmură Tania, strângând mâna surorii ei.

În fiecare duminică după-amiază, îi făcea o vizită la clinica Greenbriar. „Ca să-i țină companie”, își spunea.

— Trebuie să mă supun voinței lui, îi datorez atâția bani.

Să demisionez... nici nu se pune problema de așa ceva. Ar fi în stare să inventeze cine știe ce poveste sordidă și să-mi închidă toate ușile din Boston.

Își contemplă sora câteva secunde.

— În orice caz, nu-ți face griji pentru mine.

Izolată în noaptea ei, Meredith stătea nemișcată în patul său de spital. Ochii Taniei îi mângâiară părul castaniu răsfirat pe pernă, pleoapele închise peste doi ochi albaștri asemenea cerului de vară, nasul puțin cârn, buzele frumoase. Oricine ar fi crezut-o adormită... fără să știe că somnul ei dura de aproape doi ani...

Auzind un zgomot pe culoar, Tania se îndreptă și întâlni privirea doctorului Eliot Moore.

— Tania! exclamă el cu un zâmbet de bun venit. Ar trebui să mă fi obișnuit deja, dar de fiecare dată când te văd, sunt frapat de asemănarea voastră.

— Pentru două gemene, este firesc.

Apropiindu-se, doctorul îi așeză o mână pe umăr.

— Mai vorbești cu ea?

— Bineînțeles. Eu și Meredith ne-am destăinuit mereu una alteia. Nu-i o

obișnuință la care să renunți ușor.

— Cine știe? Poate aude tot. Pari îngrijorată, azi.

— Când ați venit, mă gândeam ce s-ar întâmpla cu ea dacă mi-aș pierde slujba.

— Ai economisi niște bani renunțând la întreținerea lui Meredith.

— Nu. Are nevoie de această stimulare musculară pentru ziua în care se va trezi.

— Dacă se va trezi...

— Doctore, aș face tot ce-mi stă în putere pentru ca această minune să se întâmple.

*

* *

Luni dimineață, la opt fix, Tania traversa holul de la Conway Electronics spre ascensoare. La etajul zece, nevăzând nici urmă de secretară, împinse ușa biroului lui

Conway. Vorbea la telefon, și ea așteptă răbdătoare ca discuția să se termine. După ce închise telefonul, o învălui cu o privire de prădător.

— Ce-ai hotărât?

— N-am de ales. Sunt obligată să accept.

Un zâmbet triumfal apăru pe chipul bărbatului.

— Ți-am pregătit un curriculum vitae «super-beton», împreună cu o scrisoare de recomandare elogioasă. Acum, nu-ți mai rămâne decât să te prezinți acolo. După ce vei fi angajată, să nu mă mai suni aici. Voi lua eu legătura cu tine.

Coborând din mașină în parchingul de la Wizac, Tania îmbrățișă cu privirea o clădire ultramodernă: cărămidă roșie, geamuri fumurii, în deplină armonie cu împrejurimile. Imediat după ce intră în clădire, se simți bine... aproape ca acasă. Susurul unei cascade artificiale de-a lungul unui perete era parcă destinat să farmece florile tropicale care creșteau în jurul lui. Și doar erau în mijlocul iernii!

Cu un asemenea dosar, Taniei îi trebuiră douăzeci de minute să-l convingă pe șeful personalului de capacitatea ei și s-o lase să urce la etajul directorial. Sub o aparență de calm și detașare, nu era prea în largul

ei. În timp ce uşile ascensorului se deschiseră, trase adânc aer în piept ca să-şi dea curaj.

Tot etajul zumzăia de activitate. În faţă i se deschidea o sală imensă în care Tania numără douăzeci de birouri. Pe fiecare, era un monitor de calculator. Dispuse parcă la întâmplare, se răreau în dreptul unei uşi pe care era afişat benerul următor: „Atenţie, geniul e la lucru”. Tania inspiră profund apropiindu-se de sanctuarul lui Clark Spencer. În clipa în care se pregătea să bată la uşă, auzi în spate glasul unei femei.

— Doriţi ceva?

Întorcându-se, Tania văzu apropiindu-se o roşcată magnifică, al cărei trup de zeiţă era mulat într-o rochie de jersey alb.

— Mă numesc Tania Robins. Aş vrea să-l văd pe domnul Clark Spencer.

— N-aveţi programare.

O secretară zeloasă... era şansa ei. Replică fără şovăire:

— Într-adevăr, însă domnul Williams, şeful de la personal, m-a trimis.

Această informaţie o făcu pe secretară să îngheţe.

— Domnul Williams nu m-a informat.

— De-abia mi-a spus el însuşi să urc la domnul Spencer care caută, se pare, o secretară.

— Domnul Spencer este ocupat. Lasă curriculum-ul, şi am să te sun dacă vrea să te vadă.

N-avea niciun rost să-şi facă iluzii, curriculum-ul şi scrisoarea de recomandare aveau să ajungă în coşul de hârtii de îndată ce va întoarce capul. Tania nu păru convinsă, însă pe moment se impunea o retragere strategică.

— O să încerc altă dată, mulţumesc.

Cât se poate de demn, se întoarse spre lift. În timp ce apăsa butonul de apel, aruncă o privire în stânga şi în dreapta. Nimeni nu era atent la ea. Fără să şovăie, se precipită pe culoar. Toate societăţile de vârf ca aceasta aveau un sistem electronic de comunicaţie internă. Era suficientă să găsească un terminal disponibil...

La capătul culoarului, simţi că ajunsese unde voia, văzând două femei

tinere ieșind dintr-o sală de conferințe, în mâini cu ceștile goale de cafea. Abia dispărură că Tania intră imediat în camera goală. Așa cum sperase, cele două lăsaseră terminalele în funcțiune. Degetele intrusei începură să apese pe tastatură...

*

* *

Clark mârâi la apariția mesajului pe ecran. Detestând întreruperile intempestive, considera totuși că erau inevitabile. Oftând, tastă «Ascult» pe claviatură. Pe ecran apărură alte litere de chihlimbar. «Trebuie să vă văd imediat».

„Cine ești?» tastă Clark, încruntat.

«Nu mă cunoașteți.»

«Atunci, cum ai intrat în sistem?»

«Trebuie să vă văd» se încăpățână Tania.

— Încă un pirat, mormăi Clark.

La începutul carierei în informatică, lui însuși îi plăcea să decripteze codurile de protecție cele mai complicate. Însă de-abia trecu pragul că întâlni cei mai frumoși ochi albaștri pe care-i văzuse vreodată.

Văzându-l pe Clark, Tania simți că se topește de frică.

Fotografia pe care o contemplase tot weekendul nu se compara cu bărbatul în carne și oase care era de o mie de ori mai seducător! Radia o energie formidabilă și o inteligență vie îi sclipea în ochi.

— Am încercat să ajung aici pe cale oficială. Dar secretara este de neînduplecat.

— Asta-i treaba ei, mormăi Clark.

Sedus de ochii fermecători ai interlocutoarei, fu cât pe ce să uite că era furios. Din fericire, se retrase la timp.

— În biroul meu. Imediat!

Cum Tania șovăia, o prinse de mână.

— Am spus, imediat!

După câteva clipe, treceau amândoi prin fața secretarei buimace.

— Dalila, vreau să nu fim deranjați sub niciun pretext.

Întâlnind privirea înfuriată a splendidei roșcate, Tania nu se putu abține

să nu-i facă poznaș cu ochiul. Apoi ușa se trânti, și Clark o împinse fără ceremonie în fotoliul cel mai apropiat. Mulțumită, ea aruncă o privire în jur. O etajeră imensă plină cu cărți acoperea un perete întreg. Într-un colț era o canapea confortabilă, acoperită cu catifea cenușie.

Plante cățărătoare înconjurau fereastra. La prima vedere, pe imensul birou domnea o dezordine totală, dar Clark știa precis unde să găsească fiecare dosar. Era așezat în fața ei, privind-o cu reproș.

— Pentru cine lucrezi?

— Deocamdată, sunt disponibilă.

— Voiai să mă vezi?

— Da. Cred că sunteți în căutarea unei secretare personale. Domnul Williams m-a trimis. Dacă secretara dumneavoastră ar fi fost mai amabilă, n-aș fi fost nevoită să recurg la mijloace... mai puțin catolice. În orice caz, este o dovadă a competenței mele și a ingeniozității.

Deschizând geanta, scoase un teanc de hârtii.

— Curriculum-ul meu.

Umbra unui zâmbet se desenă pe buzele interlocutorului.

O privi câțva timp înainte de a întinde mâna după dosar.

După o lectură rapidă, ridică privirea, parcă vrând deodată să-i scoată clamele care țineau la un loc cocul sever. Părul îi era chiar atât de mătăsos cum părea la prima vedere?

— Vorbește-mi puțin despre ce făceai la Conway, începu gazda.

Scoțând o pipă din sertar, o aprinse tacticos, fără să piardă niciun cuvânt din spusele Taniei. Puțin după aceea, intrusa contemplă norii de fum cu o aromă dulceagă.

— Puțini sunt cei care știu că-mi caut o secretară. Cum ai aflat?

Tania, care nu se gândise la această întrebare, răspunse fără nicio ezitare.

— La Conway, multă lume vorbește încă de dumneata.

Clark nu-și ascunse amuzamentul.

— Nu mă îndoiesc de asta. De fapt, de ce-ai plecat de la ei?

— Mi se pare că nu mai aveam nimic de învățat.

— Nu mai aveai de urcat decât câteva trepte pe scara ierarhică.

— Totul este rezervat personalului masculin. La Conway, nu se prea pune preț pe femei.

Câteva minute, el se întrebă de ce n-o dădea pe ușă afară.

Ce îl reținea s-o facă? Adorabilii ochi albaștri? După câteva minute de reflecție, hotărî să-și urmeze instinctul. Își va pune probleme mai târziu.

— Charlie Haskel conduce în continuare serviciul de Cercetare și Dezvoltare?

— Da.

Clark luă telefonul și formă direct numărul de la Conway Electronics.

— Aș vrea să vorbesc cu Charlie Haskel, vă rog... Foarte bine, aștept.

— Preferi să ies?

— Nu. Mai bine pregătește o cafea, răspunse cel întrebat desemnând cu bărbia o ușă pliantă, în spatele biroului.

Găsești acolo tot ce-ți trebuie.

În alte condiții, Tania i-ar fi replicat fără îndoială că putea să-și ia singur. Dar în situația încă nesigură, se conformă docil solicitării.

Așteptându-și interlocutorul, Clark n-o scăpa din ochi.

Rigiditatea spatelui contrasta cu feminitatea curbelor pe care le ascundea taiorul riguros. «Încet, Clark», își spuse imediat. Ce avea atât de fascinant? În șapte ani, nimeni nu-i vorbise vreodată cu atâta căldură despre munca lui. Și discuția lor durase destul ca să nu existe nici cea mai mică îndoială în privința inteligenței ei, competenței și entuziasmului. Avea toate calitățile pe care le-ar fi cerut de la o colaboratoare.

Întorcându-se, Tania îi întâlni privirea. O privea atât de insistent încât o cuprinse panica. Din fericire, el îi zâmbi imediat.

— Lapte și zahăr? Întrebă, zâmbindu-i la rîndul ei.

— Fără lapte. Trei lingurițe de zahăr! Ah, Charlie! În sfârșit. Clark Spencer, la telefon.

Tania traversă încăperea până la colecția de cărți. Acolo erau de toate, de la lucrările științifice cele mai complexe până la operele lui Jean-Paul Sartre. Curios, nu găsi nimic de Isaac Asimov, nici de Robert Heinlein. Însă - science-fiction-ul nu putea să aibă prea mare preț în ochii unui om care-

și concretiza singur propriile visuri.

— Charlie e dezolat că te-a pierdut, remarcă Clark închizând telefonul. Ți-ar da tot ce are ca să te întorci și mi-a dat de înțeles că aș fi prost dacă nu ți-aș da o șansă.

Așteaptă câteva clipe înainte de a adăuga:

— Îți propun un test de două săptămâni.

Puțin neliniștită, Tania se întrebă dacă timpul ăsta i-ar fi ajuns pentru ancheta sa.

— Am înțeles. Ce să fac?

— Ah, diferite lucruri! Am câteva proiecte personale pe care aș vrea să le văd înaintând cât mai repede. Nimic nu e de comercializat, deci n-ai treabă! Dat fiind faptul că ai lucrat în domeniul educativ, am să-ți încredințez un program de algebră la care mă gândesc de câțva timp.

Acum, să ne ocupăm de contractul tău.

Ridicându-se, îi făcu semn să-l urmeze. De îndată ce trecură pragul biroului, Dalila aruncă o privire ostilă spre

Tania.

— Dalila, tocmai am angajat-o pe domnișoara Robins de probă, pentru postul de secretară particulară. Instaleaz-o în fața ta. Vreau s-o ai în vizor.

Imediat, se întoarse spre Tania, fără să vadă încruntarea

Dalilei, care spunea multe.

— În timp ce coborî la serviciul personal, îți pregătesc de lucru.

Ajungând la lift, Tania se gândi cu viteza fulgerului.

Planul funcționase așa cum prevăzuse, doar cu o excepție:

Clark Spencer îi plăcea. Cum va putea să-l trădeze?

CAPITOLUL 2

Tania petrecu prima săptămână observându-l pe Clark, mai puțin pentru nevoia misiunii sale, cât mai mult fascinată de el. Viteza cu care lucra o făcea să-l admire din toată inima. Totuși, rămânea rareori nemișcat, în spatele biroului său, excepție făcând cazurile când se adâncea în adevărate meditații când nimeni nu s-ar fi gândit să-l tulbure. Ușa îi rămânea tot timpul deschisă, mai puțin atunci când primea un client sau un furnizor. De mai multe ori, simțindu-se observată, Tania întorsese capul și-i surprinsese privirea.

Așa cum îi explicase în prima zi, prima ei misiune consta în a concepe un program original și amuzant, merit să-i familiarizeze cu algebra pe copiii recalcitranți. Ca să-și îmbroscăteze memoria, începuse prin a se documenta în manualele școlare, astfel încât Clark nu-i comunicase niciun cod de acces în calculatorul pe care i-l pusese la dispoziție.

Vineri seara, când toți din jurul ei își făceau ordine pe birouri și se pregăteau să plece, Tania aruncă o privire pe teancul de note din fața ei. Îi trebuia cel puțin un sfert de oră ca să le pună în ordine. De acum înainte, nu mai era decât ea singură în încăperea goală. Împreună cu Clark, bineînțeles. După câteva minute, el se manifestă în cele din urmă.

— Dalila!

Prin ușa întredeschisă, Tania îl văzu răsfoind grăbit un teanc de hârtii.

— Nu-i aici, răspunse Tania.

Clark ridică ochii, încruntat.

— Atunci, trimite-mi-o pe Karen.

Tania se ridică și se duse după cea căutată.

— Îmi pare rău, dar toată lumea a plecat.

— E doar vina mea! îi lăsasem Dalilei să-mi dactilografieze o scrisoare urgentă și nu știu ce-a făcut cu ea.

— Am să arunc o privire pe biroul ei.

În mai puțin de un minut, tânăra îi pune în față prețiosul document.

— Uite-o!

Pe măsură ce o citea, el se încrunta și mai mult. Când ridică privirea, era

furios la culme.

— Cifrele sunt false! Pornește-i calculatorul și caută să găsești scrisoarea asta!

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Nu-i decât cinci și zece, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ah, nu despre asta-i vorba!

— Atunci, ce?

În colțurile buzelor Taniei apăru un zâmbet.

— Încă n-am primit codul de acces.

— E drept, uitasem. Vino cu mine!

Cu inima palpitând, Tania îl privi așezându-se în fața calculatorului său și tastând ceva.

— Îți trebuie o parolă. Pe care o vrei? o întrebă.

„Mata Hari ar fi potrivită”, își spuse Tania.

— Pur și simplu Tania, nu? răspunse cu voce tare.

— Cum vrei. O putem schimba mai târziu, când o să fii mai inspirată.

O dată scrisoarea găsită în folderul pentru texte, Clark se ridică de pe scaunul pe care i-l oferă Taniei. Așezându-se, îi atinse mâna. Dacă el remarcase fiorul care o străbătuse atunci, nu făcuse niciun comentariu. Preferând să-și uite tulburarea, se concentrează asupra instrucțiunilor lui.

— Acum, va trebui să te descurci singură! După ce o termini, printează-o și adu-mi scrisoarea. O s-o pun eu la poștă când plec.

Câteva minute mai târziu, îi aduse documentul la semnat.

— Poftim. Mai este nevoie de mine?

— Nu. Poți să te duci acasă. Nu-mi mai rămâne decât să fac puțină ordine în harababura asta înainte de a pleca, adăugă el făcând un semn spre birou.

Tania nu șovăi o clipă.

— Dau și eu o mână de ajutor!

Abia rostise aceste cuvinte că el o și prinse ferm de mână.

— Îmi pare rău, dar nimeni n-are voie să se atingă de lucrurile mele. Fiecare cu fixurile lui...

Tania făcu un pas înapoi, împietrită.

— Îmi pare rău... voiam doar să ajut.

Sclipirea de panică din ochii ei nu trecu neobservată.

Imediat, Clark îi adresă un zâmbet liniștitor.

— Să nu înțelegi greșit. Aici toată lumea are același consemn.

Această explicație păru s-o convingă, dar el voia s-o liniștească deplin.

— Ce-ar fi dacă am cina împreună, astă-seară? Aș putea să-ți vorbesc despre unele proiecte pe care le am cu tine.

În alte condiții, ar fi acceptat cu plăcere, însă nu avea dreptul. Ca să-și păstreze mintea limpede, trebuia să evite orice contact personal cu el.

— Nu pot.

— Poate există un domn Robins?

— Nu. Pur și simplu cred că nu-i o idee bună.

— Pentru că lucrezi pentru mine? În cazul ăsta... nu uita că mă despart de tine la sfârșitul perioadei de încercare.

Așa, accepți?

Bine dispusă, Tania zâmbi.

— Sinceră să fiu, ați fi prost să renunțați la cel mai bun specialist în informatică pe care l-ați întâlnit vreodată. Și nu iau niciodată cina cu oameni proști.

— Dacă renunț la tine începând de astă-seară până luni dimineață? Nu-mi place să mănânc singur...

«Nici mie, dar n-am de ales», își spuse Tania.

— Poate altă dată.

— Când?

Mai insista mult? Contrariată, simți că nu se va da bătut până ce nu va obține ce voia.

— O să fie o surpriză, declară ea.

— Cu atât mai bine, îmi plac surprizele.

— Îți doresc un weekend plăcut.

Spunând asta, îi întoarse spatele.

— Și dumitale, domnișoară Robins.

Era imaginația ei sau chiar detecta o notă de ironie în vocea lui?

Așteptând liftul, Tania se strădui să treacă în revistă toate motivațiile prezenței sale aici. Dar de cât timp era privată de tandrețe? Își aducea aminte cu precizie de ziua în care Mark plecase din viața ei, în urmă cu mai bine de un an, în ziua de Crăciun... Atât de mult?

Oftând, intră în cabină. Da, era mai bine de un an de când își petrecea weekend-urile singură. Nu că-i lipseau invitațiile, dar nu mai era deloc interesată de asta. Durerea era prea vie, și motivul plecării lui Mark prea jignitor.

Traversă holul de la intrare, îl salută pe Avery, venerabilul bătrân de șaizeci de ani cu părul grizonant care își lua postul în primire în fiecare seară la aceeași oră până a doua zi dimineată.

În sfârșit... Care-i va fi reacția dac-o va mai invita o dată la cină? Regreta că astăzi nu inventase un soț! Un prieten gelos ar fi fost exact ce i-ar fi trebuit. Ce păcat că nu se întâlniseră în alte împrejurări... Avea toate calitățile pe care le aprecia la un bărbat: inteligent, spiritual, perseverent, sigur de el, și frumos ca o sculptură grecească. Cum să nu fie sedusă? Aflase multe despre el într-o săptămână... dar și despre ea însăși. Gânditoare, ieși cu mașina din parcare și porni spre casă. Trădarea lui Mark ucisese în ea emoții pe care nu mai sperase să le vadă renăscând. Visând la mângâierea degetelor lungi ale lui Clark, se simți străbătută de un fior care-i confirmă absurditatea gândurilor. Nici nu se punea problema să se apropie de el. În inima ei nu mai era loc pentru nimeni în afară de Meredith...

*

* *

De multă vreme, nu mai trebuia dovedit că între cele două gemene nu era vorba numai de o asemănare fizică.

Foarte devreme, de exemplu, Tania își dăduse seama că putea să termine o frază începută de Meredith. În timpul anilor de studiu, asemănarea le făcuse să beneficieze de niște privilegii; nu ezitau să se prezinte la examene una în locul celeilalte, când era cazul. De altfel, drumurile lor se despărțiseră abia la sfârșitul studiilor. În timp ce Tania optase pentru cercetare informatică, Meredith alesese o aplicație mai

concretă a talentelor sale și se lăsase tentată de aventură. Slujba de gestionară într-unul dintre cele mai prestigioase lanțuri hoteliere o făcuse să ajungă pe o insulă din Pacific unde tocmai se deschisese un nou hotel. Pentru prima dată, cele două gemene se despărțeau pentru mai mult de câteva zile. Nu se gândiseră niciuna nici cealaltă că despărțirea avea să fie pentru totdeauna. Dar când Meredith se întorsese în Boston, era în comă...

Cu toate că sora ei rămânea nemișcată, mută și inconștientă în patul de la clinică, Tania avea uneori impresia stranie că putea comunica totuși cu ea. Încă din fragedă copilărie, telepatia nu le păruse niciodată un fenomen neobișnuit. Ba dimpotrivă, găseau curios faptul că un lucru atât de obișnuit îi surprindea pe oameni. Această legătură indestructibilă o conducea pe Tania în fiecare duminică la căpătâiul surorii ei.

— Săptămâna a fost plină în evenimente, anunță când ajunse la clinică. Până la urmă am cedat ultimatumului de la

Conway. Trebuie, nu crezi? Aștept să găsesc o altă soluție.

Trase un scaun lângă pat și se instalează confortabil ca să «stea de vorbă» cu Meredith.

— Acum sunt secretara personală a lui Clark Spencer. Știi ceva? Vineri m-a invitat să cinez cu el. A trebuit să mă abțin ca să nu-i spun da...

Mângâie mâna surorii câteva minute.

— Totuși, aș fi vrut atât de mult să merg...

Tăcerea se așternu din nou în cameră. Tania plătea singură îngrijirile de care avea parte acolo Meredith, fără să se plângă niciodată. Și cu toate că nu-i era deloc ușor, niciun moment în acești doi ani nu-i păruse rău că o internase în clinica de renume unde se afla astăzi. Bineînțeles, acest devotament de una singură o costase dragostea lui Mark, însă ca un recul, Tania se simțea eliberată. Fără să-și dea seama, gândurile o purtară spre Clark și atracția pe care o simțea față de el...

„Nu șovăi, Tania...”

Mesajul îi parvenise cu o asemenea claritate încât ridică fruntea tresărind.

— Meredith... murmură, cu glas tremurător.

La fel de palidă și imobilă, dormind parcă la fel de profund... Frisoane pe

care nu le putea controla o străbătură și inima începu să-i bată mai repede.

— Meredith... Încerci să-mi spui ceva?

Nimic. Se terminase. Tania rămase mult timp cu privirea ațintită asupra chipului impasibil al surorii sale. Apoi, epuizată, se ridică și o sărută pe obraz, înainte de a se duce să-l găsească pe doctorul Moore. Se întâlni cu el pe culoar.

Văzând-o că se apropie, îi zâmbi.

— Tocmai voiam să vin să te caut.

Paloarea chipului tinerei îi atrase atenția.

— Așteaptă-mă în birou, draga mea. Vin imediat.

Dezordinea din încăpere, diplomele înrămate, fotografiile copiilor la vârste diferite, toate aceste amănunte îi deveniseră familiare Taniei, în doi ani de frecventare asiduă.

Doctorul veni după câteva minute.

— Cred că ești neliniștită pentru cheltuielile la care te-ai angajat, începu el așezându-se.

— Nu. Tocmai am schimbat slujba.

Ca să-și ascundă mâinile care-i tremurau, le încrucișă pe genunchi.

— Doctore, ce știți exact despre gemeni?

— Un singur ovul dă naștere la doi embrioni, identici din punct de vedere genetic. Există o sumedenie de studii pasionante pe această temă.

— Să știți că Meredith și cu mine eram în stare uneori să comunicăm fără să vorbim, reluă Tania, continuându-și ideea. Nimic nemaipomenit, un gând, un sentiment, mai ales atunci când una dintre noi încerca o emoție intensă.

Medicul o privi, foarte interesat.

— Ei bine... Așa ceva ni s-a întâmplat acum o oră. Am simțit-o pe Meredith transmițându-mi un mesaj.

Nici sceptic, nici entuziast, doctorul Moore se aplecă puțin înainte.

— Spune-mi și mie ce s-a întâmplat.

Tania îi vorbi despre sentimentele contradictorii pe care le încercase în momentul invitației lui Clark și, din vorbă-n vorbă, ajunse la senzația

misterioasă pe care o încercase la căpătâiul lui Meredith.

— Spui că fenomenul acesta se întâmpla deseori, când era sănătoasă?

— În noaptea când o colegă a lui Meredith m-a sunat să-mi spună că era bolnavă, eu însămi m-am îmbolnăvit; frisoane pe care nu puteam să le controlez făceau să tremure și patul. N-aveam puterea să mă duc să iau termometrul, însă știam că aveam febră...

Se întrerupse, pândind reacția doctorului.

— A doua zi dimineață, când m-am trezit, toate manifestările astea dispăruseră.

— Să fi fost un virus care să nu fi acționat decât câteva ore?

— Poate. La început, așa m-am gândit și eu. După aceea, m-am convins că avusesem aceleași simptome ale bolii tropicale care o atinsese pe Meredith. Vreau să spun deci că dacă Meredith mi-a transmis astăzi mesajul ăsta, este din cauză că e conștientă de ceea ce se petrece în jurul ei. Prin urmare, aude și înțelege ce-i spun.

Nemaiputând să-și stăpânească emoția, Tania ridică glasul:

— Trebuie să găsesc o modalitate s-o trezesc!

Doctorul Moore își ridică ochelarii, apoi își trecu palma peste frunte.

— În calitate de șef al acestui stabiliment, primul meu obiectiv este să mă asigur că toți bolnavii primesc cele mai bune îngrijiri. Cunoștințele limitate în acest domeniu nu-mi permit să-ți dau un răspuns. Vrei să te pun în legătură cu un neurochirurg?

O credea! Taniei îi sclipiră ochii imediat.

— Credeți deci că nu-i totul pierdut?

— Nu știu. Un număr destul de mare de specialiști s-au ocupat cu cazul ei. Toți au spus același lucru: nu-i nimic de făcut.

— Dar dacă lucrurile s-au mai schimbat între timp?

Trebuie să știu!

— Cunoscut câțiva profesori eminenți în mai multe spitale de pe aici. Am să le supun atenției problema, să văd ce-mi recomandă. Dacă tu crezi că Meredith te aude, trebuie să fim siguri de asta.

Nemaiputând rezista tentației, îl prinse de o mână pe care i-o strânse din toate puterile.

— Mulțumesc, doctore, că n-ai râs de mine.

Până seara, rămase alături de Meredith și-i povesti discuția pe care o avusese cu doctorul Moore, animată de speranța de a primi și alte mesaje. Dar nu primi niciunul...

*

* *

— Cum adică, «nimic»?

Conway părea furios.

— Te previn că ai tot interesul să-mi comunici cât mai curând informații precise!

Tania trase adânc aer în piept. Telefonul suna în momentul în care se întorcea de la clinica Greenbriar. Nu avea răbdare să suporte reproșurile megalomanului ăsta.

— Domnule Conway, v-am explicat deja că nu s-a ivit nicio ocazie până astăzi. N-am avut acces la calculatoare decât vineri seară. Vreți să fiu discretă, nu? Dacă Clark are vreo bănuială, cinci minute i-ar fi de ajuns să facă legătura cu dumneavoastră.

— Clark? Îi spui deja pe numele mic?

Tania închise strâns ochii ca să nu urle.

— Toată lumea-i spune așa.

— Am o idee. Unei femei atât de... sexy ca tine ar trebui să nu-i fie deloc greu să-i smulgă niște confidențe... dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nici nu se pune problema!

— Trebuie să-ți aduc aminte că...

— N-are rost, i-o tăie ea. Am să încerc să găsesc ceva săptămâna asta.

Această promisiune trebuie să-l fi liniștit, pentru că închise imediat. Ca să facă altceva, Tania se gândi la banii de care ar avea nevoie pentru o intervenție chirurgicală. Nu putea s-o abandoneze pe Meredith în momentul în care apărea speranța de a pune capăt izolării.

*

* *

Vinerea următoare, în mintea Taniei clocoteau idei pentru programul de

algebră. Dimineața, îi explicase lui

Clark obiectivul pe care-l urmărea, și spre mândria ei, păruse impresionat favorabil.

Pe la prânz, Karen, asistenta Dalilei, se apropie de biroul său.

— Noi luăm dejunul la Kelsey, în capătul străzii. Te interesează?

Neîndrăznind să spună că mijloacele financiare nu-i permiteau luxul ăsta, Tania pretextă că nu putea să lase baltă programul la care lucra tocmai acum, când îi venise o idee.

— O să mă mulțumesc cu un sandviș. În felul ăsta, câștig o oră.

— De acord, dar nu face exces de zel. Clark ne consideră niște sclave.

— Știu... Data viitoare, poate.

Nu numai că era o scuză plauzibilă, dar poate avea ocazia să se uite mai atent la hârtiile de pe biroul lui Clark. În ultima discuție, Conway o amenințase pe față. Era la capătul răbdării, trebuia cu orice preț să-l liniștească.

După ce plecară toți, mai așteaptă câteva minute, ca să fie sigură că era singură. Trebuia să acționeze repede. Putea să apară cineva în orice clipă. Imediat, în biroul lui Clark, din prevedere, abandonă pe fotoliul directorial o foaie de hârtie care i-ar fi putut folosi ca alibi dacă cineva ar fi surprins-o. Peticele de hârtie adezivă lipite în jurul ecranului monitorului o făcură să zâmbească: „Aniversarea lui Brian, duminică”, spunea primul; „de cumpărat cutie pentru pisică”, decreta al doilea. Tania începu să exploreze metodic un teanc de hârtii, regretând că, din locul în care se găsea, nu vedea ușa liftului. Trebuia neapărat să-i furnizeze lui Conway ceva care să semene cu niște informații, așteptând să găsească mijlocul să se sustragă de la odiosul lui șantaj.

În momentul în care lua un dosar cu titulatura

„N.A.S.A.”, un zgomot suspect o sperie rău de tot. Dându-și seama că nu era vorba decât despre un frigider, oftă ușurată și se adânci din nou în lectură. Aparent, Wizac refuza să participe la ultimul proiect de la N.A.S.A. Aflând această informație, se simți dintr-odată mai bine. Era genul de informație pe care putea s-o divulge fără să-i aducă niciun prejudiciu lui Clark, și aflând că Wizac nu figura printre concurenți, Conway va fi sigur de

obținerea contractului.

— Ce faci aici?

Cu impresia că i se oprise inima, Tania ridică fruntea. Dalila!

— Vai, ce m-am speriat! Credeam că a plecat toată lumea.

— Se vede!

Cu brațele încrucișate, Dalila o săgeta cu o privire acuzatoare.

— Mi-am luat niște notițe în timp ce vorbeam amândoi, azi-dimineață, explică Tania. Îmi lipsește o pagină. E posibil să se fi rătăcit printre hârtiile de aici.

— N-aveai decât să aștepti să se întoarcă.

— Nu mai are rost... Uite-o aici!

Neîncrezătoare, Dalila îi luă pagina din mână.

— Ce-i asta?

— Văd că încrederea domnește aici... Nu-i decât un teanc de note despre proprietățile comutative, tranzitive și asociative ale numerelor întregi pozitive și negative. S-ar zice că sunt pe cale de a fura planurile unui satelit!

Dalila îi dădu hârtia înapoi.

— Nu vreau să te mai găsesc în biroul șefului, ne-am înțeles?

Trecând prin fața ei, Tania îi adresă un zâmbet angelic.

— De acord. N-are rost să te enervezi pentru asta.

Nu-l revăzu pe Clark decât spre seară.

— Mă întorc într-un sfert de oră, o anunță trecându-i în trombă prin față. Așteaptă până mă întorc, te rog, adăugă când intră în ascensor.

Tania nu avu timp decât să ridice capul înainte de a se cufunda din nou în treaba pe care o făcea. După vreo jumătate de oră, când deja ultimii întârziați plecaseră, ușile liftului se deschiseră. Era Clark.

— Ah! N-ai plecat încă.

— Sunt ascultătoare. De fapt, de ce mi-ai cerut să aștept?

— E o surpriză.

Mirosul dulceag de tabac pluti până la Tania. Hipnotizată de privirea lui, își simți inima bătându-i mai repede. Numai să n-o invite din nou la cină!

— Adică?

— Dacă-ți spun, nu va mai fi surpriză, nu-i așa? Vino cu mine.

— Nu pentru cină, sper...

— De ce ți-e frică, Tania?

Îi spunea pentru prima dată pe numele mic.

— Vreau ca între noi să nu existe decât raporturi strict profesionale.

— Este vorba tocmai despre treaba ta, dar dacă preferi să aștepti până luni... Crede-mă, n-a venit încă ziua în care să fiu acuzat că îmi constrâng angajații la ore suplimentare dubioase! Te las să alegi: acum, sau luni?

În memoria ei, o voce parcă murmură: „Tania, nu șovăi”, era mesajul lui Meredith. Clark simți că nu se mai împotriva și o antrenă spre ascensor.

— Fir-ar să fie, uitam să-i spun lui Avery unde mă poate găsi.

Se apropie de biroul cel mai apropiat, luă un telefon și apăsă câteva butoane.

— Avery?... Sunt sus, dacă mă caută cineva. Miss Robins este cu mine... Visezi, bătrâne, răspunse zâmbind. Lectură plăcută!

După ce închise telefonul, veni la Tania, o prinse de mână și o conduse spre ascensor.

— Îi dai voie lui Avery să citească în timpul serviciului?

El ridică din umeri.

— Singurele terminale care au acces la secția Cercetare și

Dezvoltare sunt cele din biroul meu și de acasă. Cine intră aici se lovește de o rețea complicată de coduri și parole.

Dacă ajunge la calculatorul meu – ceea ce este puțin probabil – și dacă atinge un buton care nu trebuie, tot sistemul se blochează și sună o alarmă.

Tania se cutremură. Trebuia să aibă grijă...

— Cât despre laboratorul meu de cercetare, este la un etaj la care nu se ajunge cu ascensorul normal, continuă el.

Poarta de la intrare este supravegheată de ordinator. Pentru a dezamorsa sistemul, e nevoie de un cod numeric, și o verificare a amprentelor digitale și a vocii.

— Asta înseamnă... science-fiction, murmură Tania, impresionată.

— Nu sunt atât de naiv încât să cred că sistemul este impenetrabil.

La ieșirea din ascensor, Tania își regăsi preocupările.

— Unde mă duci?

— Într-un loc foarte special...

O conduse la un al doilea lift, o colivie de sticlă în afara clădirii.

— Mai este? întrebă surprinsă.

— Este singurul acces la terasă.

După câteva secunde, cabina se opri. Clark o ținea în continuare de mână. Scoase din buzunar o cheie pe care o introduse într-o ușă metalică deschizându-se spre o scară slab luminată. Întrebându-se de ce avea atâta încredere în omul acesta, Tania începu ascensiunea cu el.

— Nu știu de ce, dar îmi vine să spun că este prima dată când urc aici cu o femeie. Mă crezi?

— Îți spun după ce voi ști ce se ascunde dincolo de această ușă...

CAPITOLUL 3

Ceea ce-și imaginase era nimic în comparație cu ceea ce-i apărură în fața ochilor. O pădure! Sau mai bine zis, o seră gigantică. Prin desigurul frunzelor și florilor, Tania distinse geamurile mari, puțin fumurii pentru a proteja florile cele mai delicate de razele agresive ale soarelui.

Clark o invită să pătrundă în această splendoare pe o alee îngustă mărginită de tufe de trandafiri, crini și ficuși benjamin. Begoniile, mușcatele și azaleele își făceau simțită prezența într-o explozie de culori. La capătul aleii, peretele de sticlă care domina Bostonul îi opri. În fața lor, patru fotolii de răchită garnisite cu perne înconjurau o masă acoperită cu o față de masă roșie. Pe ea erau două cupe, o sticlă de șampanie, un coș cu fructe și un platou cu brânzeturi. Masa era înconjurată de tufișuri de gardenii ale căror flori albe răspândeau cel mai delicat parfum. «O

răbufnire de primăvară în toiul iernii», își spuse Tania, cu impresia că pătrundea într-un tărâm de poveste. În acest cuib al păcii, zgomotele orașului i se păreau la mii de kilometri depărtare.

Când se întoarse, cu ochii scânteind, Clark îi întinse un trandafir roșu. Abia stăpânindu-și tremurul mâinilor, acceptă cadoul și, apropiind floarea delicată de nas, îi sorbi parfumul. Contrastul dintre vulnerabilitatea ei bruscă și luptătoarea de la birou îi plăcu lui Clark. În adâncul inimii, își spuse că nu trebuia să se limiteze la această descoperire.

— la loc, te rog.

— Nu trebuia să cinăm împreună! protestă ea.

— Puțină șampanie, brânză și fructe... asta nu înseamnă cină.

Îl privi neîncrezătoare când el se așeza la rândul lui.

— Asta n-are nicio legătură cu munca.

Zâmbind, el deschise șampania ale cărei bule se ridicară curând în pahare.

— Adu-ți aminte, în prima zi, fusese vorba despre o perioadă de încercare de două săptămâni. Dacă va trebui să lucrăm împreună, avem tot interesul să ne cunoaștem mai bine, nu crezi?

Tania nu voia să-l cunoască mai bine, farmecul lui deja o impresionase

prea mult...

— În biroul meu, sunt în permanență căutat la telefon, iată de ce am ales locul ăsta să stau puțin de vorbă cu tine.

Trebuie să recunosc ceva: trandafirul este din partea mea.

Îmi plac foarte mult florile.

Nu va înceta nicio clipă s-o surprindă? se întrebă întâlnindu-i privirea pătrunzătoare. Mare greșeală, pentru că imediat își simți inima bătând mai repede. Ca să facă ceva, își încrucișă mâinile.

— Ascultați, domnule...

— Clark, o corectă el. De când spui «domnule» unui bărbat care tocmai ți-a oferit un trandafir?

Tania căzu pe gânduri. Mark nu fusese niciodată atât de delicat. Florile oricum se ofilesc, atunci de ce să mai cheltuiască banii, inutil? spunea el de multe ori.

— Tania?

Ea ridică brusc ochii și întâlni privirea întrebătoare a lui Clark.

— Unde ai plecat?

— Scuză-mă. Mă gândeam că nimeni nu mi-a oferit vreodată trandafiri.

— Chiar așa? Bărbații din jurul tău trebuie să fie orbi, sau nebuni. Cu atât mai rău pentru ei... Sunt încântat să fiu primul.

Tulburată, Tania își luă paharul și sorbi o înghițitură de șampanie în timp ce Clark alegea un măr din coș și începea să-l decojească.

— Recunosc că mă pui pe gânduri.

— Ce vrei să spui?

Înainte de a răspunde, el îi întinse pe o farfurie mărul decojit și câteva bucățele de brânză.

— Nu știu foarte bine. De bună seamă, ți s-a spus că am un spirit analitic...

— Într-adevăr, așa umblă vorba.

— Ei bine, de două săptămâni, sunt cu totul altfel.

— Din cauza mea?

— Recunosc că da.

— Ce fel de probleme?

— Aș vrea să înțeleg de unde vine panica ce ți se citește uneori în ochi.

De câteva zile îmi pun întrebarea asta.

Curios lucru, câteodată am impresia că ți-e frică de mine.

— Dacă mă tem de cineva, e vorba mai degrabă de mine.

— Pot să știu de ce?

— E un secret.

Clark umplu paharul pe care ea tocmai îl golise.

— Îmi spui și mie?

— Nicidecum.

«Punct pentru ea», își spuse Clark decojind o mandarină pe care i-o oferise imediat.

— Trebuie să-ți spun că nu renunț niciodată să elucidez o enigmă. Mai devreme sau mai târziu, am să-ți dezleg misterul.

— Nu-i nimic misterios cu mine.

— Ba dimpotrivă. Ceea ce mă frappează la tine, sunt contrastele: ai umerii rigizi, ca și cum ar trebui să porți pe ei toate poverile lumii, și totuși în ochii tăi este o imensă gingășie. Ai o inteligență cu mult peste medie, însă uneori ești de o naivitate emoționantă. Și corpul tău... mătase fluidă, în ciuda taioarelor stricte.

Fiecare din aceste cuvinte o atingea în adâncul sufletului.

Lăsând deoparte remarcele cele mai tulburătoare, o scoase în față pe cea mai puțin periculoasă.

— Cum știi că sunt inteligentă?

— Știu, pur și simplu. Și îmi place asta.

— Cei mai mulți bărbați preferă femeile proaste.

— Pentru că așa nu se simt amenințați.

Admirația pentru Clark creștea tot mai repede. Timp de câteva secunde, Tania uită scopul prezenței sale în mijlocul acestui rai artificial, și neîncrederea lăsă loc curiozității.

— Vorbește-mi despre secretele lui Clark, spuse ea.

— Nu este niciunul.

— Atunci vorbește-mi despre visurile lui...

Ducându-și paharul la gură, el se întoarse spre peretele de sticlă. Care visuri? Avusese mereu... însă de la o vreme, nu se mai gândea la ele. Se întoarse spre Tania și-i întâlni privirea atentă. Sinceritatea interesului ei îl atingea. Cedând dorinței de a împărtăși ceva cu ea, se hotărî să-i dezvăluie proiectul personal, pe care doar o singură altă persoană avea onoarea să-l cunoască.

— Acum lucrez la inteligența artificială.

Imediat, interesul sclipi în ochii Taniei.

— În ce domeniu?

— Nu știu încă. Deocamdată, trebuie să rezolv niște probleme de limbaj. Am pus la punct un sintetizator vocal, dar multe cuvinte sunt greu de definit cu precizie.

— Vrei să spui că vorbești cu el?

Clark zâmbi, amuzat de surprinderea și admirația ei.

— Și îmi răspunde.

— La fel ca C-3PO din „Războiul stelelor”?

— Mai degrabă ca HAL din 2001.

Tania era siderată. Deși avea cunoștințe serioase în domeniul calculatoarelor, nu reușea să-și dea seama ce era în capul lui. Își propusese o sarcină fenomenală, la care cei mai buni informaticieni năzuiau de multă vreme.

— Crezi că este realizabil așa ceva?

— Da, plecând de la principiul că orice este posibil. Așa cum nu se cunoaște aproape nimic despre creierul omenesc, rămân de explorat o mulțime de aplicații posibile ale ordinatorilor.

Cum să nu se lase câștigată de entuziasmul lui? Fascinată.

Tania nu căută să-și ascundă interesul.

— Unde este laboratorul? La etajul de Cercetare și Dezvoltare despre care vorbeam adineauri?

— Nu, deocamdată meșteresc la mine acasă. La Cercetare și Dezvoltare, se lucrează la o jucărie electronică ce trebuie să fie gata pentru sărbători: o «Magiciană»! O companie a

«Povestitorului» meu de anul trecut. De fapt, vrei să știi de ce-am

conceput această mașină de spus povești?

— Nu ești chibzuit dacă îmi dezvălui toate secretele astea...

— Care e riscul? Să alergi la Conway să i le vinzi?

Tania încremeni la aceste cuvinte.

— Poate nu m-aș jena s-o fac.

— Poate, însă instinctul îmi spune că pot avea încredere în tine. De altfel, dac-ai vorbi despre proiectul meu de inteligență artificială, oamenii îți vor răspunde politicos că mi-am pierdut mințile. Dar să ne întoarcem la «Povestitor».

Ca să te fac să înțelegi cum mi-a venit ideea asta, trebuie să-ți vorbesc puțin despre familia mea. Numele fratelui meu nu-ți este necunoscut... Pete Spencer?

— Jucătorul de basse-ball? Tata îl idolatriza. Ce mai face?

— Este mai bine de un an de când nu mai știu nimic despre el. Ultima dată când a venit la Boston, a făcut-o ca să-i subtilizeze banii soției, Sylvia, să-i sperie pe cei doi băieți ai lui, Brian și Justin, și să «împrumute» de la mine zece mii de dolari ca să-și încerce norocul la Las Vegas. Spunea că avea un pont care nu putea să nu-i aducă un câștig serios.

Părăsindu-și fotoliul, Clark se apropie de peretele de sticlă, cu mâinile înfundate în buzunare. Povestirea aventurilor fratelui său îl afecta. Tania își dădu seama după încordarea umerilor. Cuprinsă de compasiune, se duse la el.

— Și astăzi, te ocupi de fosta soție și de copiii lui?

Da, probabil că se simțea responsabil față de ea și cei doi copii. La fel ca ea față de Meredith. Și când te gândești că singura ei motivație de a fi în acest sanctuar vegetal era planul de a-l trăda! își spuse cu o strângere de inimă.

— Ai creat «Povestitorul» pentru copiii lui?

— Acum câțiva ani, Brian a avut hepatită. Sylvia era foarte ocupată să-și termine studiile pe care le abandonase în momentul când se căsătorise. Atunci, Justin avea cinci ani.

N-a fost deloc ușor. Medicamentele pe care le lua Brian nu-l lăsau să doarmă. Sylvia trebuia să se odihnească măcar câteva ore pe noapte.

Atunci, am inventat „Povestitorul”, pentru ca micul binav să accepte s-o lase pe maică-sa în pace câtva timp.

Tania zâmbi.

— Trebuie să recunosc că am avut o impresie foarte proastă despre jucăria asta. E atât de simplu să ușurezi viața mamelor cu niște jucării sofisticate! Acum, înțeleg că am greșit.

— Ai de-a face cu copii?

— Nu, dar știu ce înseamnă oboseala și stresul. Din alte motive.

De bună seamă, îi citise pe față oboseala și stresul, însă ea refuza încă să-i spună motivele. O prinse încet de mână.

— Tania, care sunt visurile tale?

Visase să se mărite, să întemeieze o familie... Dar astăzi, uitase totul!

— Să supraviețuiesc...

— Doar atât?

Femeia încuviință clătinând din cap, cu privirea pierdută spre infinit. Totuși, Clark o simțea insensibilă la frumusețea nopții. Ceva o rodea pe dinăuntru. Dar ce? Cuprins brusc de dorința de a-i șterge tristețea din ochi, murmură:

— Vreau să te sărut.

Tania clătină negativ din cap.

— Nu, Clark.

— Ba da.

Nu avu curajul să-l respingă...

Urmă un sărut tandru, abia o atingere a buzelor, care totuși o tulbură până în adâncul ființei. Trecuse atâta timp de când... Instinctiv, își strecură degetele printre degetele lui. Clark prinse curaj, fără să renunțe la bândea sa. O

bănuia pe Tania atât de fragilă...

Fiori delicioși îi însoțeau Taniei bătaile inimii. O voce înnebunită o îndemna să asculte de rațiune. Dar înainte de a-i răspunde, mai savură o clipă amețeața acestui sărut.

— Nu trebuie... murmură în cele din urmă.

Clark o mângâie pe păr și-i contemplă o clipă fața înainte de a vorbi.

— Tania, îți interzici prea multe lucruri. Mult prea multe.
— Nu mă judeca. Nu știi nimic despre mine.
— Am ochi să văd și inimă pentru a simți emoțiile celorlalți. Mi-e de-ajuns.

O clipă, fu tentată să-i spună totul. Însă chipul stins al lui Meredith îi apăru înaintea ochilor ca să n-o lase.

— Trebuie să mă întorc.

Fără să-și ascundă dezamăgirea, Clark lăasă brațele să-i cadă pe lângă trup.

— Tania, încă nu mi-am spus ultimul cuvânt. Într-o zi, am să-ți descopăr secretul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ar fi prima dată când n-aș reuși să rezolv o enigmă...

Când ușile ascensorului se deschiseră spre hol, un zâmbet larg apăru pe chipurile amândurora: Avery dormea adânc pe scaunul lui, cu un ziar pe piept.

— Nu-mi face nicio plăcere să-l trezesc, dar sistemul de securitate funcționează la ora asta, și am lăsat cheile imobilului în birou.

Cu multă blândețe, îl scutură de umăr pe bătrânul care tresări atât de brusc încât fu gata să cadă pe jos.

— Clark! Ce se-ntâmplă, băiatul meu? M-ai speriat.

„Clark”? „Băiatul meu”? De bună seamă, Tania nu era la capătul surprizelor...

— Vrei să-mi deschizi? Mi-am uitat cheile în birou. Nu închide imediat, mă întorc.

Cu un zâmbet admirativ la adresa Taniei, paznicul se execută.

— Nu te deranjează că vorbește atât de familiar cu dumneata? Întrebă Tania când Avery fu destul de departe ca să n-o mai poată auzi.

— Știi cum se-ntâmplă... când l-am cunoscut, încă îmi sugeram degetul, răspunse Clark cu un zâmbet afectuos. Era vecinul nostru. El l-a învățat pe Pete să joace basse-ball.

— Și pe tine ce te-a învățat?

— Cum să sărut o fată.

Făcură câțiva pași în tăcere, mână în mână.

— A fost un profesor bun, spuse în cele din urmă Tania.

Imediat îi păru rău că-l provoca. Întâlnindu-i privirea, înțelese că avea să o ia din nou în brațe. Rațiunea îi spunea să-l respingă, însă avea atâta nevoie de trandee... Făcu așa cum îi spunea inima. Când sărutul se termină, Clark o privi în adâncul ochilor, cu o asemenea intensitate încât părea că voia să-i pătrundă toate secretele sufletului.

— Duminică este aniversarea lui Brian. Vino cu mine la sărbătoare!

Răspunsul Taniei nu-l surprinse.

— Nu pot.

— Te simți amenințată de ceva?

Încet, ea îl respinse. Putea să-i răspundă: «N-avem niciun viitor împreună»? Nu, bineînțeles. Jocul acesta dublu o apăsa din ce în ce mai mult. Și totuși, trebuia să fie tare, să rămână pe poziție. Trebuia, pentru Meredith.

— Mă simt bine la Wizac, și toată lumea spune că poveștile personale și viața profesională nu fac casă bună.

Clark fu de acord... fără să se recunoască învins pentru atâta lucru.

— Voi găsi o soluție.

Tania nu putu să-și rețină zâmbetul. Trebuia mai mult decât protestele ei timide ca să-l descurajeze pe Clark. Fără să o părăsească din ochi, o așteptă să se instaleze la volan.

— Câți ani face Brian?

— Doisprezece. De ce?

Tania zâmbi. Începea să înțeleagă...

— Are probleme cu algebra?

Clark îi răspunse zâmbetului făcându-i cu ochiul.

— Un pic...

— Din păcate, mai am nevoie de câteva luni până să pun la punct programul. Școala se termină până atunci.

— Știu. Dar o să-l ajute în anii care vin.

— Clark, ești un tip neobișnuit.

— Posibil... În orice caz, asta mi se spune de când eram mic.

*

* *

Taniei nu-i venea să doarmă. Erau atâtea lucruri pasionante de făcut! De exemplu, îi plăcea să vadă emisiunile de noapte de la televizor, mult mai interesante decât cele din timpul zilei. Îi mai plăcea să citească și nu se dădea înapoi de la așa ceva. În general, când îi plăcea o carte, n-o lăsa din mână până nu termina de citit ultima pagină, deseori în zorii zilei. Da, pentru ea, să dormi echivala cu o pierdere de timp. Însă astă-seară, ar fi plătit scump să doarmă adânc și să-și șteargă din minte sărutările lui Clark. Fără încetare, privirea îi revenea la vasul în care se odihnea trandafirul, pe noptieră. Îi era interzis să uite, măcar pentru câteva ore, obligațiile și trădarea promisiunilor sale. Nu avea niciun viitor în brațele lui

Clark. Nu putea să se trădeze... Trebuia să se gândească la siguranța și confortul lui Meredith. Îi era de-ajuns să-și amintească reacțiile lui Mark pentru a se înfiora, indignată.

Nu avea să uite niciodată ziua de Crăciun de anul trecut...

*

* *

— Haide, Mark... Într-o zi ca asta, e normal să vreau să petrec câteva ore la căpătâiul surorii mele!

Însă, de multă vreme, tânărul bărbat abia își stăpânea furia și nemulțumirea.

— E absurd! Nici nu va ști că ai venit la ea! M-am săturat să rămân ore întregi acolo, să-mi pierd timpul. Într-o bună zi va trebui să te trezești la realitate și să pui capăt risipei ăsteia de timp și de bani!

Îngrozită, Tania își ținu răsuflarea câteva clipe.

— Doar n-o să mă sfătuiești s-o internez într-un spital...

— Bineînțeles că te sfătuiesc să faci asta! Tania, te iubesc, dar răbdarea mea are limite. Trebuie să-ți deschidă cineva ochii. Doctorii nu mai pot să-i facă nimic, dă-ți seama și trăiește-ți viața!

În câteva clipe, iluziile i se năruiseră. În seara aceea, se gândise cu o luciditate implacabilă la purtarea lui Mark, de la începutul internării lui

Meredith. Reflecția asta dusesse la ruptura logodnei lor. Totuși, amărăciunea n-o părăsise niciodată. Ceea ce Mark îi spusese cu voce tare, poate gândeau și alți prieteni în sinea lor, însă nu aveau curaj să i-o spună. Bănuielile că ceilalți nu puteau să-i înțeleagă atașamentul față de Meredith, o făcuseră până la urmă să se izoleze.

Pentru a nu știu câta oară, îi păru rău că nu-l întâlnise pe

Clark în alte împrejurări. Poate el i-ar fi înțeles încăpățânarea de a vrea cu orice preț s-o salveze pe Meredith. Pentru că avea nevoie de sora ei geamănă ca de aerul pe care-l respira, n-avea niciodată să renunțe la visul ei...

CAPITOLUL 4

Sâmbătă dimineața, devreme, îndreptându-se spre marginea orașului, Clark întoarse mașina ca să ajungă la locuința Taniei. Dormise puțin, tulburat de acuzațiile

Dalilei față de ea. Bineînțeles că nu-i spusese nimic împricinatei. Trebuia sau nu să dea crezare pretextului pe care-l invocase ca să-și justifice prezența în biroul lui, în absența întregului personal?

Când ajunse în sfârșit la destinație, îl asaltară noi întrebări. Era absurd, trebuia să se fi înșelat. Cum putea o femeie cu mijloacele și calificarea Taniei să locuiască într-un asemenea cartier? Clădirile de beton, de mult nezugrăvite aveau nevoie de remedieri la fațade. La o fereastră, un carton înlocuia un geam spart... Și, topindu-se, zăpada se transformase în noroi pe aleea prost pavată.

Căută cu privirea mașina Taniei în parcare. Când o văzu în sfârșit, nedumerirea îi spori. În lumina crepusculului din ajun, nu remarcase starea proastă a caroseriei și a scaunelor. Din ce în ce mai intrigat, parcă mașina, hotărât să lămurească odată cum stăteau lucrurile.

*

* *

Tania se pregătea să ia micul dejun când auzi bătându-se la ușă. Traversând micul salon, se duse să arunce o privire pe vizor. Clark! Înnebunită, se uită la blugi, singurii din dulap care arătau mai de Doamne-ajută, apoi la tricoul decolorat. Se pieptănase oare când se sculase? Cu atât mai rău, era prea târziu. Supărată la culme, deschise ușa.

— Bună dimineața.

— Aș fi putut să dau un telefon înainte, dar m-ai fi refuzat.

N-am să spun că treceam pe-aici, dar în sfârșit... iată-mă.

Pot să intru?

Neavând încotro, Tania făcu un pas înapoi...

— Bineînțeles!

Era... aparent bucuroasă. În salon, lui Clark îi fu de-ajuns o privire să

înțeleagă. Tapetul era ca vai de el și aștepta să fie cât mai curând schimbat. Aspectul acestuia era într-un straniu contrast cu mobilierul original, și etajerele cu cărți, parcă venind din altă parte, care ocupau o grămadă de spațiu în încăperea strâmtă.

— Poftim, ai un Conway, remarcă intrusul văzând un calculator, într-un colț. M-aș simți jignit dacă n-ar fi un

Wizac, dacă n-aș fi lucrat pe modelul ăsta.

Înmărmurită în pragul ușii, Tania se întreba care să fie motivul prezenței lui acolo. Era o vizită prietenească? Sau o anchetă mascată?

— Parcă miroase a ars, constată deodată intrusul.

— Fir-ar să fie!

Tania alergă în bucătărie. În prăjitorul de pâine, feliile deveniseră două bucăți de cărbune. În efortul lui de a salva ce mai rămăsese, Clark încercă să pună de acord imaginea acestei Tanii excesiv de econoamă, cu cea a eminentei specialiste în informatică.

— Dacă a fost ultima pâine, pot să dau o fugă la brutărie, se offeri el.

Dându-și seama că purtarea ei putea să pară ciudată în ochii unui necunoscut, Tania se apucă din nou de treabă.

— Nu-ți face griji... Mai am, dar nu-mi place să fac prostii... Din respect pentru copiii care mor de foame în

Africa... adăugă, puțin convingătoare.

Deloc înșelat de cuvintele gazdei, Clark crezu că era de preferat să schimbe subiectul, și întrebă:

— Ce-ai făcut cu trandafirul pe care ți l-am oferit ieri seară?

Obrazul delicat, de culoarea fildeșului se împurpură imediat.

— E în camera mea.

— Dar ce-i cu tine, Tania? De ce ești atât de nervoasă?

Inima îi bătea mai repede. Nu putea să-i spună că el era cauza tulburării sale. Cu un efort demn de laudă de a-și veni în fire, ea îi întâlni privirea.

— Ți-am spus ieri că nu vreau să fim prieteni.

— Prea târziu.

El făcu un pas înainte și o prinse de umeri.

— Ieri, te-am sărutat, tu nu te-ai împotrivit, și te-ai gândit toată seara că

nu-ți vei mai afla somnul...

Cu un gest brusc, ea se eliberă.

— De acord! Este adevărat! Acum, ești mulțumit?

— Nu. Aș vrea doar să știu de ce te aperi cu atâta încrâncenare.

După câteva clipe, Tania clătină trist din cap.

— Pentru că... n-am dreptul.

Îi întâlnește privirea, în același timp neputând să-i spună adevărul și dezolată că trebuia să mintă.

Ce secret tulburător ascundea până la urmă? se întreabă

Clark. Fără să vrea, se gândi la acuzațiile Dalilei. O spioană nu i-ar fi răspuns sărutului prin acel abandon. N-ar fi ascultat atât de înțeleghătoare povestea fratelui său și a nepoților.

— Am greșit venind aici neinvitat?

— Nu, dar m-ai surprins.

— Nu șovăi să mă dai pe ușă afară... Nu-mi place să mă impun.

Gata să inventeze un pretext oarecare ca să scape de el.

Tania se trezi răspunzând:

— Chiar mă întrebam ce-am să fac interesant pe ziua de azi.

Cu un zâmbet, el îi prinse mâna și o duse la buze. Tania crezu că urma s-o îmbrățișeze. Deși se temea, nu l-ar fi respins. Dar nu; prinzând-o de umeri, o obligă să se-ntoarcă spre fereastră.

— Privește... Prima zi frumoasă de primăvară.

— De primăvară? Afară sunt mai puțin de cinci grade!

— Îți spun că este vremea cea mai bună pentru un drum la țară. Ce părere ai?

Neputând să reziste tentației, se întoarse spre el și zâmbi.

Pentru o zi, Conway și comploturile de acolo puteau să se ducă dracului!

— E foarte tentant...

— Du-te repede și puneți pe tine un pulover și o haină și plecăm imediat.

— Lasă-mă măcar să-mi aranjez părul!

— Doar dacă-mi promiți că nu ți-l prinzi în coc...

— Unde mergem? întreabă Tania când ieșeau din oraș.

— La Mystic Grove-Dumbrava Minunată. Am o fermă, acolo.

Tania nu-și ascunse surpriza.

— O fermă? Scuză-mă, dar nu înțeleg ce spui...

— Totuși, e foarte simplu. Am moștenit-o de la bunicul.

— Și în toate sâmbetele te duci acolo să mulgi vacile... și să dai de mâncare găinilor...

— Nu. Am vândut tot, în afară de casă și zece hectare de teren. Nu merg acolo niciodată în timpul iernii, ci doar cu câteva săptămâni înainte de a veni primăvara, ca să văd cum stau lucrurile.

— Nu te-a tentat niciodată să conduci o fermă?

— Ba da. Dar când am moștenit-o, lucram de câțva timp la Conway, și aveam o sumedenie de proiecte în cap. Din banii pe care i-am luat din vânzarea pământului, am putut să-mi fac propria societate. De aici a venit nașterea lui

Wizac.

— La Conway sunt unii care te acuză că ai furat idei de la ei.

El clătină din cap, vizibil contrariat.

— Primul Conway, fără îndoială. Tatăl lui m-a angajat, atunci. Lui Richard nu-i plăcea să audă osanale, ceea ce i se-ntâmpla destul de des, trebuie să recunosc. Tu, care cunoști la fel de bine calculatoarele Conway cât și Wizac, îți dai seama că nu prea seamănă.

Era modest. Sistemul lui era mult superior celui de la

Conway. Taniei îi fusese de-ajuns să-l folosească o săptămână ca să se convingă de asta.

— Nu vreau să te acuz.

— Într-adevăr, lucram efectiv la Conway când m-am gândit la calculatorul meu. Pe vremea aceea, am stat de vorbă cu o mulțime de studenți din campusurile universitare, ca să-i întreb, după părerea lor, care ar fi calculatorul ideal. Aproape toți mi-au răspuns că le părea rău că nu înțelegeau cum mergeau lucrurile. La început, le răspundeam că nu înțelegeau nici cum funcționează televizorul sau telefonul.

— Era totuși ceva nou pentru toată lumea.

— Exact. Dar asta mi-a dat ideea să creez un sistem mai cooperant. La

sfârșitul anchetei, m-am dus să-l găsesc pe

Conway-fiul, pentru că tatăl se pensionase – ca să-i explic principiile calculatorului pe care voiam să-l creez. A refuzat să-mi acorde un împrumut. Am insistat timp de mai multe săptămâni, chiar mai multe luni, fără să obțin niciun rezultat.

— Și deloc obosit, ți-ai făcut un atelier în garaj. De atunci, banii curg în valuri...

— În mare... cam așa este.

Conway nu-i iertase niciodată succesul. De altfel, prin birouri circula o altă versiune a poveștii, față de ceea ce-i spusese Clark astăzi. Se mai gândi o clipă înainte să întrebe:

— Cu toate astea, simt că nu ești pe deplin satisfăcut.

Clark îi făcu cu ochiul înainte de a răspunde:

— Ai ghicit. Nu poți să fii în același timp om de afaceri și om de știință. E o chestiune de timp...

— Încredințează atunci Wizac-ul unui administrator și consacră-te cercetărilor!

— Bineînțeles că mă gândesc și la asta. Dar nu te-am adus aici ca să vorbim despre mine. Vreau să știu mai multe despre Tania. N-ai fost măritată?

— Nu, dar a fost cât pe ce. Dar tu?

— «Nu, dar a fost cât pe ce...»

Amândoi pufniră în râs.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Tania.

— Nu mă iubea cu adevărat. Dar tu?

— Același lucru.

— Dă-mi voie să-ți spun că sunt foarte mulțumit că nu te-ai măritat cu el. Și familia? N-am vorbit niciodată despre ai tăi.

Era ultimul subiect de discuție pe care ar fi vrut să-l abordeze cu el...

— Părinții au murit.

— Frați? Surori?

— O soră.

— La fel de frumoasă și de inteligentă ca tine?

Tania zăbovi câteva secunde înainte de a răspunde.

— Aș prefera să nu vorbim despre ea.

Clark îi văzu mâinile încleștate pe genunchi și hotărî să nu mai insiste.

— Cum ți-ai descoperit vocația de informatician?

— O să râzi de mine...

— Nici vorbă.

— În ultimul an de liceu, eram îndrăgostită de profesorul de informatică.

Pe vremea aceea, n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce era un bit sau un fișier, și el a vrut să mă inițieze.

Un mușchi se încordă pe obrazul lui Clark. Reuși totuși să rămână stână de piatră.

— Lasă-mă să ghicesc ce a urmat... Ți-a spus: „Vino la mine să-ți arăt floppy-discul”?

— Nu, răspunse Tania inocentă. Lucra pe CD-uri...

De data asta, Clark explodează într-un hohot de râs.

— Dar mi-ai promis ceva! protestă ea.

— Iartă-mă, dar n-am putut rezista tentației!

O dată liniștit, caută mâna Taniei și o mângâie cu blândețe.

— Mulțumesc, de multă vreme n-am mai râs din toată inima.

Era singurul care se distra, se gândi cu tristețe Tania.

Râsul, această complicitate la care se ajunsese atât de ușor, nimic din toate astea nu aveau niciun viitor...

Merse în tăcere până când mașina cotea pe un drum lateralnic.

— Aici începe pământul meu, anunță Clark.

În depărtare, o casă albă cu două etaje se contura printre trunchiurile unui pâlă de arbori dezbrăcați de frunze.

În spate, erau câteva barăci de sticlă și plexiglas.

Apropiindu-se, Tania își dădu seama că era vorba de niște sere. Făcu imediat legătura cu cea care înfrumuseța cu prezența ei acoperișul de la Wizac.

— Bunicul tău cultiva flori, constată ea.

— Cu mare pasiune, încuviință Clark.

Coborâra din mașină și continuara pe jos drumul până la casă. Aceasta

era parte integrantă din trecutul lui Clark, judecând după privirea înduioșată la apropierea de locuință. Deschise ușa, se dădu la o parte lăsându-și invitata să intre și o însoți până în salonul mare. Acolo, ea îi observă o schimbare subtilă a dispoziției. Urmărindu-i privirea, remarcă urmele de noroi sub formă de tălpi de pe jos. O

Încruntare de sprâncene luă locul zâmbetului lui Clark în timp ce se apropia de șemineul unde de multă vreme nu mai arsese lemne.

Atrasă de o fotografie înrămată aflată pe o măsuță, Tania o luă în mână și o privi zâmbind. Era Clark adolescent, cu o față copilăroasă... Dar sesiză aceeași nerăbdare ca astăzi.

Alături de el, îl recunosc pe Pete Spencer, pe care avusese ocazia să-l vadă în plin efort, în timpul meciurilor transmise la televizor.

Când ridică ochii, își dădu seama că însoțitorul ei părea din ce în ce mai preocupat.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost cineva aici.

Brusc, se duse la scara pe care o urcă în mare grabă, cu

Tania pe urmele lui. În a patra cameră controlată, găsi ceea ce căuta...

Un maldăr de cearșafuri scoase în grabă dintr-un dulap blocau ușa. Pe patul cu baldachin, domnea o dezordine cumplită de păături și cearșafuri șifonate sub care se vedea, într-un colț, salteaua goală. Clark se aplecă să strângă o cuvertură veche și o împături cu grijă, înainte de a o lăsa la loc pe pat. Umerii i se prăbușiseră. Tania nu avea nevoie să-l întrebe cine era vizitatorul nedorit care plecase lăsându-și această semnătură pentru proprietarul acestor locuri. Îl cunoștea destul de bine pe Clark ca să-i ghicească neplăcuta surprindere.

Apropiindu-se încet, îl prinse cu blândețe de mână.

— Ai o mașină de spălat?

El se întoarse încet, ca și cum ar fi uitat pentru o clipă de prezența ei.

— Da.

— Atunci, să trecem la treabă!

Fără să-i mai aștepte consimțământul, se apropie de pat și începu să ia cearșafurile murdare. Le duseră împreună în beci. Traversând bucătăria,

murdăria locului îi sări imediat în ochi. Chiuveta și toate suprafețele orizontale erau pline cu grămezi de veselă murdară și acoperită cu mucegai, cutii de conserve goale, pâine uscată. Un miros grețos se degaja din alimentele care putreziseră acolo. Într-un gest furios.

Clark aruncă rufele jos.

— I-aș fi dat voie să petreacă aici câteva zile, nu trebuia decât să-mi ceară!

— Cel puțin știi unde și-a petrecut iarna, încercă să-l liniștească Tania.

— Dar de ce nu mi-a spus că și-a mutat aici domiciliul?

Unde-i, acum?

Și în primul rând, la ce lucruri mizerabile se dedă?

Adăugă pentru el însuși. Numai să nu le fi făcut neplăceri

Sylviei și copiilor...

Le trebuiră aproape cinci ore să pună casa la punct. Baia era și ea ca o cocină. Clark și Tania făcură cu schimbul să care rufele spălate în uscătorul electric și apoi să le aranjeze în dulapuri după ce se uscaseră. Tania spală vasele, călcă și împături cearșafurile și prosoapele în timp ce Clark se ocupa să repare instalația sanitară. Câțiva saci de gunoi plini cu resturile pe care le adunaseră din toată casă, așteptau la intrare.

Culmea era că, afară, toate pubelele de gunoi erau goale...

În momentul în care Tania ștergea cu buretele ultima urmă de murdărie de pe chiuveta de inox, Clark apăru și el în bucătărie.

— Bravo! exclamă. Pentru o femeie care își câștigă pâinea cu inteligența ei, ești o menajeră perfectă.

— Te rog să nu spui asta la birou...

Întorcându-se, Tania își înăbuși o exclamație de surprindere. Clark era dezbrăcat până la brâu. Privirea îi fu irezistibil atrasă de musculatura impunătoare și de culoarea pielii, surprinzător de bronzată pe timp de iarnă.

— Ne-am înțeles, răspunse el părând că nu-i remarcă tulburarea.

Însă nu pierduse nimic din privirea ei admirativă și licărul de dorință care o străbătuse.

— Mulțumesc pentru ajutor.

Tania se neliniști văzându-l apropiindu-se.

— Este normal. Doar nu era să mă uit la tine cum faci treabă și eu să tai frunze la câini, răspunse pe un ton care se voia vesel.

Avusese dreptate să se aștepte la mai rău, pentru că abia venit lângă ea, Clark o luă în brațe, căutându-i buzele. Abia i le atinse și ea acceptă provocarea răspunzându-i sărutului cu ardoare.

Tania era atât de blândă, atât de încrezătoare în el, încât

Clark lupta împotriva tentației de a lua ceea ce ea, inconștientă, îi oferea. În timp ce, cu prețul unui efort imens să se controleze el se îndepărta, ea îi ceru din nou buzele cu îndrăzneala caracteristică inocenței. Încurajat fără să vrea, Clark o strânse tare în brațe, încercând o imensă plăcere s-o simtă abandonându-se. Dar se bucura prea repede; în momentul în care mângâierile lui deveniră mai insistente, Tania îl respinse.

— Clark... nu trebuie...

Brusc înmărmurit, el închise ochii o clipă.

— Te doresc, Tania.

Într-o ultimă tresărire a rațiunii, ea se gândi la Conway, la triumful lui, dacă afla că i se oferise. Nu-i mai trebui altceva să facă pasul înapoi.

— Clark... Te rog...

El îi dădu drumul imediat.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit...

Părea atât de sincer, încât îi câștigă încrederea.

— Nici eu, răspunse ea.

Clark ar fi vrut s-o întrebe de ce, dar simți că era mai bine să tacă.

— Am să fac un tur al clădirilor și pământului. Vrei să vii cu mine?

Tania privi mâna pe care i-o întindea. Orășeancă în suflet, îi plăceau totuși plimbările la țară, așa încât acceptă fără șovăire.

Clark controlă sistematic fiecare fereastră, de jur-împrejurul casei, și o găsi până la urmă pe cea pe unde intrase Pete.

— De fapt, spuse Tania, poate e o prostie, dar ești sigur că despre el este vorba?

Clark încuviință clătinând din cap.

— Fereastra asta nu s-a închis bine niciodată. El știa acest lucru. Pe aici a intrat. Nicăieri nu-i nicio urmă de efracție. De altfel, venind aici, eram aproape sigur că n-am să găsesc casa așa cum am găsit-o. Nu știu de ce, dar simțeam acest lucru.

Tania nu-i puse mai multe întrebări. Știa din experiență că asemenea «impresii» nu înșală niciodată. Clark își continuă inspecția la sere. Acolo, nici urmă să fi trecut cineva, spre marea lui ușurare. Întorcându-se spre casă.

Tania se gândi la ceva curios. În fiecare seră era electricitate și apă curentă...

— N-ar fi greu deloc să transformi una din sere în laborator, declară ea, gânditoare.

Clark zâmbi. Oare îi citea gândurile? Se gândise și el la lucrul ăsta.

— E drept, dar...

— Dar ce?

— Dar, în condițiile astea, cine s-ar mai ocupa de Wizac?

— Un absolvent de la Harvard!

Înainte de a intra în casă, se șterseră de noroiul pe care-l adunaseră pe încălțăminte.

— După părerea ta, de ce te-aș angaja? Mă înec în documentele administrative, și proiectele mele trenează.

Dacă cel puțin aș avea pe cineva care să-mi testeze programele, aș progresa mult mai repede.

Neîncrederea și excitarea se întipăriră pe chipul Taniei.

— Mi-ai cere să particip la lucrările tale despre inteligența artificială?

— De ce nu? Însă n-am hotărât nimic până acum.

În timp ce Clark transporta sacii cu gunoi în portbagajul mașinii, Tania umplu ceainicul și aprinse focul. Excitarea ei din primele minute se diminua cu fiecare clipă. Ar fi dat orice ca să participe la cercetările lui Clark... Și totuși, era imposibil.

— E o groapă de gunoi la vreo zece kilometri de aici, spuse el când se întâlniră. Ți-e foame?

Ștergându-se pe mâini, Tania pufni în râs.

— Nu știu. N-am mâncat niciodată la o groapă de gunoi.

Clark râse din toată inima.

— Scuză-mă, uite ce se-ntâmplă când mintea merge mai repede decât gura. Atunci?

— Mi-ar face mare plăcere să mâncăm la vreun han pâine proaspătă, pateu făcut în casă, și să ardă focul în șemineu...

— Am ce-ți trebuie.

Ora dejunului trecuse de mult timp și mica sală de mese a restaurantului era goală. Tania nu se simțise niciodată atât de aproape de Clark ca în clipele acelea de tandră complicitate, alături de un pahar cu vin, pâine proaspătă și pateu de casă.

Pe drumul de întoarcere spre Boston, își împărtășiră visurile cele mai nebunești.

Când Clark îi căută mâna, Tania nu se gândi nicio clipă să-l refuze. Se întunecase când intrară în oraș. Și unul și celălalt priveau cu consternare apropiindu-se sfârșitul zilei.

Și totuși, minunea trebuia să ia sfârșit.

— Am putea să cinăm la mine, propuse Clark.

— Abia am ieșit dintr-un restaurant!

— Continuăm până la micul dejun...

— Nu!

Speriată, își retrase mâna. Clark se gândi că era bine să nu mai pună întrebări. La intersecția următoare, alege fără ezitare drumul care ducea la ea acasă. Tania se simți imediat liniștită.

— Nu înțeleg de ce ți-e teamă, spuse el, rupând în sfârșit tăcerea.

Tania se bucură că întunericul îi ascundea chipul. Dintr-odată, se simțea tristă... Clark avea toate calitățile pe care și-ar fi dorit să le întâlnească la un bărbat: inteligență, generozitate, farmec... Însă deodată, o întrebare îi trecu prin minte.

— Clark, de unde-ai aflat unde stau?

El zâmbi.

— Ghicește!

Felinarele luminau imobilele din ce în ce mai decrepite.

Nu după mult timp, mașina opri în fața clădirii sale.

— Ai consultat fișierul de la personal.

— Aș fi putut s-o fac, dar n-am făcut-o.

Tania se mai gândi câteva clipe.

— Ai o memorie excelentă, nu-i așa?

— Exact.

— Ieri seară ai reținut numărul meu de mașină și ai consultat fișierul de la poliție.

— E drept, mi l-am amintit, dar ești pe o pistă falsă. Pune-te în pielea unui bărbat care vrea cu orice preț să te întâlnească.

Tania rămase multă vreme cufundată în gândurile ei.

Apoi chipul i se luminează brusc. Soluția era atât de simplă încât își reproșă că nu se gândise mai din vreme.

— Cartea de telefon!

— Felicitări! Robins, T.L., 1728 Cherry Laurel Lane.

555 – 8273. Apropo, L de la ce pronume vine?

— Nu știu dacă trebuie să-ți spun.

— Încearcă...

— Lenore. Mamei i-a plăcut foarte mult Edgard Allan Poe.

— De ce te plângi? Ar fi putut să te cheme Longflower.

Sau Hiawatha!

— Cine ar da unui copil un asemenea nume?

El continua să privească drept înaintea lui, cu un zâmbet care Taniei i se păru suspect.

— Vrei să spui că te cheamă... Clark Hiawatha Spencer?

Întrebă, nevenindu-i să creadă.

El încuviință clătinând hotărât din cap.

— Pe vremea când m-am născut, mama era pasionată de genealogie. Era convinsă că descoperise o urmă de sânge indian în familie. Când și-a dat seama că a greșit, era prea târziu, eram deja botezat. Mai târziu, mi-am propus să-mi schimb prenumele, dar până la urmă nu-mi dispăcea așa de mult.

Parcă mașina alături de celelalte din fața casei și opri motorul înainte de

a se întoarce spre ea.

— Încă poți să te răzgândești pentru cină: micul dejun ori seara aniversară a lui Brian.

O privea atât de intens, zâmbetul îi era atât de fermecător! Însă nu șovăi să-l refuze.

— Nu! Poate altă dată.

El se jucă o clipă cu o șuviță de păr.

— Mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat la fermă.

Cred că nu prea mulți ar fi acceptat să se murdărească pe mâini.

— Nici eu nu cunosc mulți pentru care aș fi făcut așa ceva.

Încurajat, îi zâmbi.

— E un început.

Trăgând-o cu blândețe de o șuviță de păr, își apropie buzele de ale ei. Tania îl opri cu un gest hotărât.

— Ai fi făcut și tu același lucru pentru mine, nu?

— N-ai un frate care să-ți facă așa ceva.

— Nu, însă am... N-are importanță.

Cum voia să-și întoarcă ochii, Clark o obligă să-l privească.

— Tania...

Șovăi câteva clipe înainte de a continua.

— Dacă într-o zi ai nevoie de mine, indiferent pentru ce, să știi că am să te ajut.

— Mulțumesc, murmură, copleșită de rușine.

Măcar dacă l-ar fi cunoscut înainte de a se fi angajat în această trădare... Dar era prea târziu. Acum, era victima propriilor minciuni.

De data asta, când vru s-o sărute, Tania fu inspirată să nu-l refuze, pentru că el se mulțumi doar să-i atingă ușor buzele...

CAPITOLUL 5

Prima reacție a Taniei, când doctorul Moore o prezentă doctorului Adam Warfield, la Greenbriar, fu aceea de a se plânge că fusese prea tânără și se îndoise de posibilitățile de a o ajuta pe Meredith. Dar când acesta îi prinse mâna, descoperi în el atâta putere și încredere încât îndoielile i se risipiră imediat.

Medicul începu prin a răsfoi în tăcere dosarul lui

Meredith, apoi, după un interval de timp ce păru interminabil, sfârși prin a ridica privirea.

— Am să fiu sincer.

Tremurând, Tania își ținu răsuflarea așteptând verdictul.

— Să începem cu lucrurile bune. Electroencefalograma lui Meredith indică net activitate cerebrală. Situația rămâne staționară. N-are nevoie de niciun aparat special care s-o mențină în viață. Știm deci că unele părți ale creierului funcționează.

Se mai uită o dată la dosar, apoi clătină din cap.

— Dar când am ascultat-o cu stetoscopul, mai devreme, n-a răspuns la niciun stimulent. Pupilele sunt fără reacție la lumină, ca și la căldură. N-am sesizat nicio mișcare spontană a ochilor.

— Doctore, de doi ani mi se repetă lucrul ăsta, îl întrerupse Tania, care nu putea să-și stăpânească nerăbdarea. Ceea ce mă interesează este să știu dacă are șanse să se vindece.

În timp ce tânărul medic se gândea, se auzea numai zgomotul pașilor de pe culoar.

— Șansele sunt teoretic inexistente.

— Teoretic? Deci, mai este o speranță.

— Tania... începu doctorul Warfield.

Doctorul Moore interveni pe un ton ferm:

— Miss Robins, gândești cu inima nu cu mintea, lucru pe care-l înțeleg de bună seamă. Însă te rog să fii realistă. Chiar dacă Meredith ar deschide ochii într-o bună zi, ceea ce este destul de puțin probabil, șansele de a relua o viață normală sunt minime.

— Dar admiteți că se poate?

— Tania, n-are rost să te torturezi, interveni doctorul Warfield.

Ea îl privi, descumpănită.

— Trebuie să știi!

— Cred... răspunse doctorul Warfield, că ar putea să se trezească, însă fără să aibă nicio reacție la vreun stimulent.

— „Credeți?” insistă Tania.

Tânărul specialist o compătimi cu privirea.

— Îmi pare rău că nu pot să fiu mai tranșant, dar creierul rămâne un mister pentru medicină. Să zicem că poate foarte bine să aibă ochii deschiși, să fie conștientă, dar să rămână complet paralizată, neputând să comunice doar cu privirea.

Ochii Taniei se încețoșară de lacrimi.

— Credeți în telepatie?

Cu o atitudine reticentă, de om de știință, tânărul chirurg o prinse de mână.

— Dacă ai primit un mesaj de la sora ta – și nu pun la îndoială acest lucru – ce-nseamnă asta? Creierul ei este activ?

Știm deja lucrul ăsta. Asta nu înseamnă că va ieși din comă, nici că poate spera să se vindece, chiar parțial.

Lacrimile șiroiau acum pe obrajii Taniei.

— Totul este atât de jalnic, murmură tânăra.

— Știu, înțeleg...

— Este un lucru pe care l-ai putea face, Tania, șopti blând doctorul Warfield. Să te ocupi de propria-ți viață.

Tania îl privi furioasă.

— Altfel spus, s-o uit pe Meredith. Să nu mai sper! Ca și cum ar fi murit?

— Nu. Doar să accepti că starea ei nu se va schimba niciodată. Ești frumoasă, inteligentă, tânără. Nu lăsa viața să treacă pe lângă tine. După o vreme, ai putea începe s-o urăști. Ai încercat tot, ai dat dovadă de un curaj și de o generozitate remarcabile. Nu schimba totul în resentiment și vinovăție.

Tania clătină din cap.

— Înțeleg, mulțumesc, murmură ea. Acum, mă duc s-o văd.

Rămase la căpătâiul ei mai multe ceasuri, să se gândească la sfaturile celor doi medici. Astăzi, pentru prima dată, situația ei se părea disperată. Doi ani supraviețuise acestui coșmar doar cu speranța că, într-o zi, Meredith se va trezi și își va relua o viață normală. Dar dacă nu era vorba decât de o iluzie?

— Of! Meredith, gemu Tania, cu degetele strânse nervos în jurul încheieturii mâinii palide și nemișcate a surorii ei.

Ce să fac? Tu ce-ai face în locul meu?

Meredith n-ar da înapoi în fața oricărui sacrificiu ca s-o ajute. Dar ar face-o chiar desconsiderându-și propria viață?

În mintea ei, Tania inversă rolurile, luă locul lui Meredith în pat, sora ei veghind-o la căpătâi, veștejită, tristă, cuprinsă de resentiment...

«Nu!» strigă în sinea ei.

— Nu asta vrei tu pentru mine, Merrie, nu-i așa? întrebă cu voce tare, cu ochii plini de lacrimi.

*

* *

Săptămâna următoare, Tania își perfecționează programul de algebră, găsi o modalitate de a-l face pe Conway să mai aibă răbdare și-l evită pe cât putu pe Clark – ceea ce nu-i fu deloc ușor având în vedere insistența cu care o urmărea.

Dacă îi întâlnea privirea de smarald, dacă o aromă de tabac îi mângâia nările, se trezea imediat transpusă la fermă, în brațele lui, sărutându-l cu patimă.

De fiecare dată când o invita să prânzească, să cineze, sau să ia un apetitiv, îl refuza, sperând că până la urmă avea să se lase păgubaș, sau chiar să se supere. Dar de fiecare dată, se arăta înțelegător; îi propunea s-o ajute.

Duminica următoare, intrând în parcare de la

Greenbriar pentru vizita săptămânală la clinică, se întrebă ce reacție ar avea dacă i-ar spune că-l spiona pentru

Conway.

— Ori am început să gândesc, ori mi-am pierdut mințile de tot, își spuse intrând în salonul surorii ei gemene. Tu trebuie să alegi.

Se așeza pe marginea patului când doctorul Moore apăru în pragul ușii.

— Mi s-a părut că te-am văzut venind. Ce mai faci, Tania?

— Am avut parte de cea mai proastă săptămână din viața mea, dar după cum se vede, am supraviețuit.

— Cu atât mai bine. Sper că te-ai gândit la sfaturile pe care ți le-a dat doctorul Warfield.

— Numai la asta m-am gândit. Trebuie să-mi dau seama... coma în care se află, durează de aproape doi ani.

Dacă ar fi fost să se trezească într-o zi, s-ar fi întâmplat deja.

Privirea i se opri asupra mâinilor ei înlănțuite. Inspiră adânc, cu lacrimi în ochi.

— Dar e atât de greu să renunț...

Doctorul Moore se aplecă și, cu mâna lui, o acoperi pe cea a tinerei femei.

— Tania, nimeni nu-ți spune să renunți. Doar ia-ți din nou viața în mâini. Meredith este în comă, nu tu.

Fu cât pe ce să sară în sus, ca o rebelă, apoi se mulțumi să ridice din umeri.

— Când a fost ultima dată când un bărbat te-a dus la dans? Sunt doi ani de atunci?

Tania surâse fără să vrea.

— Cam așa.

— Situația asta trebuie să înceteze, spuse medicul ciupind-o de obraz, ca pe o fetiță.

Tania îl urmări cu privirea până ce doctorul ieși din cameră. Când se întoarse spre Meredith, o contemplă o clipă, cu ochii umezi.

— Tu ce părere ai? murmură mângâind-o pe mână.

Trebuie să renunț să te salvez?

«Tania, ți-am spus să nu șovăiești.»

De data asta, senzația nu-i produse nicio surpriză.

— Știu bine, răspunse ea. Și ți-aș spune același lucru dacă am schimba rolurile. Mai știi că n-ai avea nimic împotriva dacă aș încerca să-mi trăiesc viața...

La întoarcerea acasă, cu totul epuizată de emoțiile de la

Greenbriar, Tania închidea ușa apartamentului când sună telefonul. N-avea chef să stea de vorbă cu nimeni, dar insistența soneriei puse capăt în cele din urmă încăpățânării ei.

— Ce ai să-mi spui?!

Interlocutorul nu se deranjase să se prezinte, dar la ce bun? Tania îl recunoscuse imediat.

— Bună seara, domnule, răspunse cu o politețe exagerată.

— Nu mă face să-mi pierd timpul și răspunde-mi la întrebare.

Tania folosisese toate pretextele posibile ca să justifice stagnarea anchetei. De data asta, i se cerea ceva concret.

— De Crăciun, va scoate o versiune feminină a

«Povestitorului» de anul trecut, care se va numi

«Magiciana».

— Nici nu-mi pasă de asta, doar dacă... a îmbunătățit considerabil tehnologia. Ai văzut despre ce e vorba?

— Nu.

— S-ar părea că lucrează la un proiect fenomenal, care este încă în stadiu de experiment. Asta mă interesează.

Despre ce-i vorba?

Făcea referire la lucrările despre inteligența artificială?

Mai bine murea decât să-i confirme zvonurile astea!

— Eu n-am auzit vorbindu-se decât despre «Magiciană».

— Bine. Fă rost de planuri și trimite-mi-le și mie. Vreau să fiu cu inima împăcată.

— E imposibil, ce naiba! N-am acces la serviciul Cercetare și Dezvoltare!

— Descurcă-te. Te previn că dacă încerci să mă tragi pe sfoară, o să-ți pară rău.

Îngrozită, Tania îndrăzni totuși să-i răspundă:

— Toate acuzațiile pe care mi le aduci se vor întoarce împotriva ta, este

inevitabil.

— Nu conta pe asta. Întotdeauna fac în așa fel încât să-mi rămână o porțiță de scăpare...

Un declic o făcu pe Tania să înțeleagă că discuția se terminase. Simți un fior de groază străbătând-o. Răspunsul lui la amenințarea ei o zguduise. Nu se îndoia nicio clipă că avea toate mijloacele s-o compromită fără ca nimic să se răsfrângă asupra lui. Ce-avea să se întâmple cu ea?

Oftând, își strânse brațele la piept și închise ochii. Dacă n-ar fi primit de la Conway sarcina de a-l distruge pe Clark, ce ușor s-ar fi îndrăgostit de el! Cum să-i uite sinceritatea din ochi atunci când îi promisese s-o ajute? Trebuia să mai adauge ceva?

Fără să mai șovăiască, înhăță cartea de telefon...

*

* *

Absorbit de punerea la punct a unui program, în subsolul casei lui, Clark fu cât pe ce să nu ia în seamă avertismentele sistemului de securitate care îl informa că era cineva la poartă. În fața insistenței vizitatorului, ridică ochii și cuplă sistemul video.

Tania? Unghiul camerei de luat vederi îi deforma puțin chipul, dar de bună seamă, ea era. Proasta dispoziție dispărând ca prin farmec, urcă la parter.

La sosirea lui Clark pe peronul casei, Tania își simți inima bătându-i mai repede. Era sigură că făcuse ceea ce trebuia să facă. Văzându-l traversând grădina, îmbrăcat cu un tricou mulat de culoarea muștarului, nu se mai îndoia că avea dreptate să se încreadă în el. Dar acum începea ce era mai greu de făcut. Înainte de a pleca din nou, el trebuia să știe totul despre șantajul odios al lui Conway și starea deplorabilă a lui Meredith...

— Mi-ai spus că-ți plac surprizele, spuse nou-venita când gazda se apropie.

— Din ce în ce mai mult, răspunse el sorbind-o din ochi.

Intră, te rog.

Înăuntru, o ajută galant să-și scoată paltonul pe care i-l puse în cuier, în timp ce Tania intra în salon. Tavanul înalt și podeaua veche confereau

eleganță încăperii, pentru că pereții dispăreau în spatele rafturilor cu nenumărate cărți.

Irezistibil atrasă, Tania făcu rapid o trecere în revistă. Erau de toate, de la Shakespeare la Salinger, cele mai cunoscute opere ale clasicilor. Un perete întreg adăpostea lucrări de informatică.

— Ar fi trebuit să te faci librar!

— Îmi pare bine că ai venit, răspunse gazda cu blândețe.

— Pun pariu că te-am deranjat de la lucru.

— Într-adevăr. Cum ai ghicit?

— Nu porți ochelari decât atunci când lucrezi la terminalul propriu.

Elementar, dragul meu Watson!

Zâmbind, el și-i scoase și îi puse în buzunar.

— Ai ghicit, Sherlock. Eram la subsol. De aceea mi-a trebuit atât de mult ca să vin să deschid. Vrei să-mi vezi atelierul?

O sclipire de interes străluci în ochii Taniei.

— Cu plăcere.

— Atunci vino, spuse el prinzând-o de mână. Intrarea e prin bucătărie.

Atelierul îi smulse Taniei un strigăt de admirație. Stilul

«high-tech» te făcea să te gândești la perfecțiunea lucrărilor care se desfășurau aici. Lampadare cu halogen și spoturi cu lumini sclipitoare asigurau iluminatul, în funcție de planul de lucru. În total, erau șase terminale. Legate la ordinatorul central de la Wizac? se întrebă Tania. Sau poate constituiau o rețea independentă?

— Este... fantastic, spuse în cele din urmă întorcându-se spre Clark. Bravo!

Ochii lui străluceau de mândrie și plăcere și arbora un zâmbet triumfal.

— Hai să vezi...

Apropiindu-se, îl văzu tastând o comandă la un terminal izolat.

— Așază-te, spuse Clark trăgând un scaun alături de al său. Ești gata?

Taniei îi era greu să-i interpreteze privirea stranie.

Totuși, simțea parcă un amestec de excitație, orgoliu și poate... o teamă nedeslușită.

— Da... răspunse, din ce în ce mai intrigată.

Cu un zâmbet radios, el se întoarce cu fața la calculator, cu mâinile încrucișate la piept.

— Pandora, trezește-te! spuse el atunci.

— Bună seara, Clark.

Tania făcu ochii mari, stupefiată.

— Dar este... un glas de femeie! Ordinatorul vorbește?

În loc de răspuns, Clark se mărgini la un surâs triumfător.

— E cineva cu tine, Clark? Întrebă... Pandora.

— Da.

— Cine?

— Prietena mea, Tania.

— Bună seara, Tania.

Împietrită de spaimă, Tania trase adânc aer în piept înainte de a răspunde.

— Bună seara... Pandora.

— Trebuie să înregistrez amprenta vocală a acestui domn?

Întrebă Pandora.

Tania și Clark pufniră în râs.

— Încă n-am găsit un mijloc de a o face să sesizeze diferența între vocile masculine și feminine, se scuză amfitrionul. Pandora... Tania este femeie.

— Trebuie să înregistrez amprenta vocală a doamnei?

— Da. Acum, Pandora va accepta să-ți răspundă întrebărilor și să-ți urmeze instrucțiunile.

Tania era profund impresionată.

— Cum știe dacă vorbești cu mine sau cu ea?

— Încă nu știe nimic. Este prima conversație în trei. Dacă nu înțelege o întrebare tace, dar dacă spui, de exemplu: «Care este capitala Californiei?»...

— Sacramento... răspunse imediat Pandora.

— Vezi? Dar cea a Dakotei de Sud?

— Pierre... sau Bismark? Nu știu care e a Nordului și care a Sudului.

Uimirea Taniei cedă locul unei încântări neîncrezătoare.

Cum reușise să confere personalitate acestei mașini? Își veni imediat în

fire, reproșându-și romantismul. Pandora avea să dea același răspuns de câte ori i se va pune întrebarea aceasta.

— Mai întreab-o o dată!

Cu un zâmbet sardonice, Clark se execută.

— Pandora, care este capitala Dakotei de Sud?

— Pierre, mi se pare. Sau poate Bismark. Nu mai știu.

— Bravo, aprobă Tania. I-ai introdus în memorie mai multe răspunsuri la aceeași întrebare!

— Nu chiar...

Clark zâmbi misterios și adoptă un ton melancolic, continuând:

— Magicianul Spencer a insuflat puțină magie creației sale.

— Ce se-ntâmplă, Clark? Întrebă Pandora. Ești contrariat?

— Nu, nu-i nimic. Pur și simplu sunt decepționat că Tania n-a fost... mai impresionată. Încerc s-o fac să perceapă diferitele emoții omenești, adăugă el adresându-se Taniei.

— Fan-tas-tic, murmură aceasta.

— Clark, ești îndrăgostit de Tania?

Două perechi de ochi se făcură mari de surprindere.

Tușind ca să-și ascundă stânjeneala, Clark se grăbi să apese de câteva ori pe claviatură.

— Pandora... pauză! mormăi el.

Intensitatea luminoasă a ecranului se micșoră, dar mașina continua să toarcă în liniște. Ascultătoare... se gândi Tania, așteptând ca Magicianul s-o trezească.

Întorcându-se spre el, femeia nu-i ascunse nimic din admirația și respectul ei.

— Te înșeli. Sunt uluită de ce-am văzut.

— Sper că da.

Privirea lui se îmblânzi.

— Mai sunt câțiva care știu de Pandora, dar tu ești prima care o vezi.

Fusese de asemenea prima care vizitase paradisul pe care-l întreținea pe acoperișul de la Wisac... Dumnezeu știe de ce, dar această coincidență o tulbură... o sperie chiar.

Nu avea dreptul să-i cunoască secretele fără să i le împărtășească pe ale ei.

— Ai prea multă încredere în mine.

— Nu cred.

Ghicindu-i intenția în momentul în care se aplecă spre ea, Tania se ridică. Mâna lui Clark o atinse ușor.

— Eu... îmi place laboratorul tău, spuse, grăbită.

— Mulțumesc. Știi că mă gândeam la tine atunci când ai sunat? Îmi spuneam că gestiunea de la Wisac îmi ia mult timp, și că sunt obligat să-mi neglijez cercetările. Aș vrea să mă ajuți.

Tania rămase împietrită câteva clipe.

— Vrei să lucrez cu tine la Pandora?

— Nu te simți în stare?

— Ba da, bineînțeles... Dar ce te face să crezi că poți avea încredere în mine?

— Nimeni.

O privi adânc în ochi, încercând să pătrundă misterul acestui suflet sălbatic și secret. Poate avea dreptate, poate nu era destul de prudent. Poate se lăsa orbit de emoții.

Încet, ca să n-o sperie, o prinse de umeri.

— Ai de gând să mă trădezi?

Tania ar fi vrut să revină cu picioarele pe pământ. Cu toate astea, nu putea să-și desprindă privirea din ochii lui.

Cum naiba să răspundă acestei întrebări? Sincer... pur și simplu.

— Niciodată.

Atingerea degetelor lui o făcu să se înfioare.

— Să pecetluim această promisiune cu un sărut.

Considerând că făcuse un pas înainte și o câștigase de partea lui, Clark o strânse în brațe și-i puse stăpânire pe buze. Cuprinsă de emoție, își strecură degetele în părul lui.

Simțind că nu-i va mai opune nicio rezistență, Clark îndrăzni mai mult. Când o mângâie pe piept, ea nu-și putu reține un geamăt și-i simți picioarele evitând-o. Își dădu seama în câteva clipe că dorința nu era un

lucru abstract

o simțea punându-i stăpânire pe trup – și nu avea cum să lupte cu ea.

— Tania... rămâi cu mine în noaptea asta.

La aceste cuvinte, orice pornire de a se împotrivi dispăru. Deja nu mai era stăpână pe ea însăși. Îi va da tot ce-i va cere, va primi tot ce el se va hotărî să-i ofere.

Tot! Un curent de panică o străbătu, ca o descărcare electrică. Nu, era încă prea devreme, trebuia să reziste cu orice preț! Însă Clark părea să fi hotărât altceva. Ținând-o strâns în brațe, o sili să-l privească în ochi.

— Te doresc, Tania... Te doresc cum n-am mai dorit nicio altă femeie. Nu mă refuza...

În ciuda excitației, Tania clătină hotărâtă din cap.

— Te rog, lasă-mă...

În Clark, furia lupta cu dorința de a o înțelege. O eliberă puțin, fără s-o lase de tot.

— Știu că și tu vrei la fel de mult ca mine. Ce se-ntâmplă.

Tania?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Trebuia să vorbească, venise momentul s-o facă:

— Clark, trebuie să-ți mărturisesc ceva...

Soneriei sistemului de siguranță sfâșie aerul, făcându-i pe amândoi să tresară. Fără s-o lase pe Tania, Clark se întoarse spre ecranul video și își înghiți o înjurătură.

— E Sylvia... Acum o oră ne-am despărțit! Trebuie să se fi întâmplat ceva! Așteaptă-mă aici, mă întorc imediat.

Tania se mulțumi să clatine aprobator din cap. După plecarea lui Clark, își închipui incitarea lui Conway, dacă ar fi putut s-o vadă singură în laboratorul ăsta... Bineînțeles că n-avea să-i spună nimic. Niciodată nu va afla din gura ei ceva despre Pandora.

În lipsa lui Clark, gândurile i se limpeziră. Nu mai putea să tergiverseze; trebuia să-i mărturisească jocul ei dublu, sau să renunțe la el. Nu putea continua să-l mintă, nu mai avea puterea. Așteptând să audă deschizându-se ușa de la bucătărie, se întoarse spre scară. Clark se întorcea, încruntat.

— Scuză-mă că a durat atât, dar Sylvia tocmai a aflat de vizita lui Pete. E foarte tulburată. Trebuie neapărat s-o liniștesc.

Se opri lângă ea și o mângâie pe mână.

— Te-aș ruga să mă aștepți aici.

Curajul ei dispăru dintr-odată. Parcă-i venea să fugă în capătul celălalt al globului.

— Aș prefera să plec, murmură ea clătinând din cap. Dacă m-ar ști așteptându-te, Sylvia a putea să-și piardă răbdarea.

Are nevoie de tine.

Clark își ascunse furia și frustrarea și lăsă să-i scape câteva vorbe grele.

— Pete începe să mă calce pe nervi! Data viitoare când o s-o amenințe pe Sylvia sau pe copii, o să pun să fie arestat!

Reacția Taniei nu se lăsă mult așteptată. Dacă era în stare să ajungă la așa ceva, nici nu îndrăznea să-și închipuie furia lui dacă va afla că lucrează pentru Conway. Și când te gândești că fusese cât pe ce să-i mărturisească...

— Oricum, n-aș fi putut rămâne, spuse ea încercând să-l calmeze.

— Parcă voiai să-mi spui ceva.

— Nu-i nicio grabă, mormăi ea, din ce în ce mai stânjenită.

Neputând să-și ascundă decepția, Clark o conduse până în vestibul. Când o ajută să-și îmbrace paltonul, o prinse de umeri.

— Mă enervează că pleci cu misterul ăsta care planează deasupra capetelor noastre. Promite-mi că mai vorbim despre asta.

Cu blândețe, îi desfăcu părul care se prinsese în gulerul mantoului. Acest gest tandru strânse inima Taniei.

Evitându-i privirea, ea clătină din cap.

CAPITOLUL 6

Deruta Taniei era însoțită de regrete amare. Abia ajunsă afară, recunoscuse că fugea mai puțin de teamă, cât mai degrabă de a scăpa de responsabilități. Ajunsă acasă, se sprijini cu spatele de ușă, tremurând de frică, dar și de amărăciune și de regret. Clark vorbise la furie, dar n-avea de gând să-și trimită fratele la închisoare. Nu, nu se putea așa ceva...

Așteptă dimineața de luni cu un amestec de nerăbdare și teamă, cu o asemenea neliniște încât adormi greu și se trezi târziu. Când deschise ochii, o lumină orbitoare pătrundea pe fereastră, în camera ei. Privi ceasul și țipă speriată. Nu mai avea decât cinci minute să se pregătească și să plece...

După o oră și jumătate, ușa ascensorului se deschise la etajul șapte, unde-l văzu pe Clark aplecat peste umărul

Dalilei, examinând ecranul monitorului. La apropierea ei, parcă avertizat de un al șaselea simț, el ridică privirea. În ochii lui de culoarea jadului, nu descoperi nici cea mai mică emoție. De altfel, el îi întoarse spatele, înainte de a pleca, fără un cuvânt. Profund tulburată, Tania se așeză pe locul ei.

Trecură câteva minute apoi, pe furiș, aruncă o privire pe ușa întredeschisă a biroului lui Clark. Întâlnindu-i privirea, întâlni în ea aceeași ostilitate. Pe urmă încet-încet, expresia lui se îmblânzi. Ca și cum și-ar fi reproșat această slăbiciune, el întoarse capul imediat.

Când Tania trecu la treabă, Dalila începu s-o privească fără să încerce măcar să-și ascundă ostilitatea. Umbla zvonul că era îndrăgostită de Clark încă de la înființarea

Wizac-ului, pe vremea când nu erau încă decât un atelier și un birou, într-un garaj de la periferie. Clark era singurul care nu-și dăduse niciodată seama de acest lucru... Cum era posibil ca un lucru atât de evident să-i scape tocmai lui, care era un tip atât de perspicace? se întrebă Tania. Vocea melodioasă a celei despre care era vorba îi întrerupse șirul gândurilor.

— Lui Clark nu-i place să se întârzie la muncă.

— Sunt sigură că este destul de mare ca să-mi spună singur asta,

răspunse Tania fără să ridice ochii.

— Nu sunt oarbă! Dar chiar dacă ești metresa lui, ai face bine să fii punctuală.

Cu o încetineală deliberată, Tania își puse stiloul pe birou și ridică ochii.

— Viața mea particulară nu mă privește decât pe mine.

Cât despre întârzierea din dimineața asta, Clark va ști să-mi vorbească el însuși dacă socotește că este nevoie de așa ceva. Ocupă-te de treaba ta și lasă-mă-n pace.

— De șapte ani, munca mea constă în a avea grijă de interesele lui Clark. Dacă intențiile tale nu sunt serioase, vei mai auzi vorbindu-se despre mine, ne-am înțeles?

Pe Tania o cuprinse panica. Ce voia să spună? Clark nu-i lăsă timp să se întrebe mai mult. O chemă în biroul lui.

Aruncându-și părul pe spate, se ridică grăbită. N-avea niciun rost să-l înfurie și mai tare...

— Închide ușa, îi spuse încet, când ajunse la el.

Nou-venita se execută fără o vorbă dar nu luă în seamă fotoliul pe care i-l arăta cu bărbia. În ochii lui era o asemenea furie încât nu putu să-i susțină mult timp privirea și întoarse capul spre fereastră.

— Azi-dimineață ai venit cu o oră și jumătate mai târziu, începu el, nu prea bine dispus.

— Poți să-mi oprești din salariu.

— Aș prefera să-mi spui de ce.

— E treaba mea.

— Mă interesează tot ce faci între orele opt și cinci după-amiaza în fiecare zi lucrătoare a săptămânii!

Tania tresări. Cum să-i spună că trebuise să aștepte până în zori ca să se liniștească?

— Mi se pare că ești primul care declară că nu trebuie amestecate raporturile profesionale cu cele personale.

Clark bătu cu pumnul în masă.

— Eram neliniștit!

Dumnezeule, de ce trebuia să se poarte ca și cum i-ar fi păsat de soarta

ei? De ce n-o lăsa în pace? Ridică din umeri, cu prefăcută indiferență.

— Ai face mai bine să te ocupi de Dalila. E geloasă ca o tigroaică...

— Cine, Dalila? Haide, este ridicol.

Tania ridică ochii în tavan.

— De bună seamă, ești orb!

— N-are importanță. Nu vorbeam despre Dalila, ci despre tine.

— Ești foarte nervos în dimineața asta.

Își duse pipa la gură și o mușcă furios înainte de a răspunde:

— N-am dormit prea mult astă-noapte. Și privindu-te, îmi dau seama că nici tu.

Bunăvoința lui o determină să se așeze până la urmă.

— Te-ai gândit la fratele tău?

— Printre altele.

Își aprinse pipa, fără grabă.

— Într-adevăr, Pete îmi face probleme mari de câțiva ani.

Dar ceea ce m-a făcut să nu-mi găsesc somnul este discuția noastră neterminată. Ce voiai să-mi spui când a venit

Sylvia?

Tania simți că inima începe să-i bată mai repede.

— Prefer să nu vorbesc acum despre asta.

Sonerie interfonului îi făcu pe amândoi să tresară.

— Nu putem niciodată să stăm liniștiți... mormăi Clark.

Apăsă nerăbdător pe un buton.

— Da?

— Cercetarea și Dezvoltarea vrea să știe dacă ești conectat sau nu, se auzi vocea Dalilei.

— Uf! Uitasem. Spune-le să mai aibă răbdare câteva minute.

Imediat după ce întrerupse legătura, se întoarse spre

Tania.

— Mă cheamă în altă parte. Dar partida nu-i încheiată încă. Data viitoare, te duc undeva unde să fiu sigur că nu vom fi deranjați.

Tania zâmbi, ușurată că a scăpat încă o dată de mărturisirea pe care trebuia s-o facă.

— Astă-seară am o cină de afaceri, continuă Clark. Dar sunt liber mâine seară. Am putea să urcăm pe acoperiș.

Acolo, Tania s-ar fi simțit în siguranță.

— Perfect. Până atunci...

Din nou acaparat de responsabilitățile lui, Clark se întoarce spre terminal. Tania întârzie un timp ca să-l vadă lucrând. Așa cum îi explicase deja, sistemul avea nevoie de mai multe parole pentru a deveni accesibil. Atunci când ordinatorul îi ceru a treia parolă, Clark se întrerupse și ridică ochii spre Tania.

— Mai vrei ceva?

— Eu... nu...

Înroșindu-se, mormăi:

— Îți urmăream digitația...

Întoarsă la biroul ei, se trezi cufundată în reflecții tulburătoare. Literele galbene ale celor două parole de pe ecranul lui Clark îi reveneau fără încetare în minte. Îi spusese că avea o întâlnire, seara aceea... era ocazia pe care o visase să intre în sistem. Nu știa de câte parole mai avea nevoie, dar și-ar încerca totuși șansa. Venise momentul să treacă la acțiune: Conway îi accepta din ce în ce mai greu scuzele trase de păr.

Toată ziua se întrebă dacă era bine ce voia să facă; renunță de fiecare dată. Pe măsură ce se apropia seara, era mai temătoare. Dar luase hotărârea.

La ora cinci, luă ascensorul împreună cu Dalila, care n-o privise cu ochi buni toată ziua. Trecând prin fața lui Avery, îi zâmbi și se duse în parcare. Odată urcată în mașină, porni și merse câteva cvartaluri, știind că ușile mai rămâneau deschise încă o oră, până la plecarea tuturor.

Ajunsă în fața unui mic restaurant, își lăasă mașina în parcare și făcu pe jos drumul înapoi.

În apropierea clădirii Wisac, încetini pasul și cercetă cu privirea parcare. Nu mai erau decât câteva mașini...

Printre care și Jaguarul turcoaz al lui Clark. Ce naiba mai făcea acolo? Se strecură în mica grădină, se opri în spatele unui pin și așteptă.

Se cutremură de frig când Clark apăru în sfârșit. Pentru a-și stăpâni

emoțiile și a-și da curaj să continue, se gândi la Meredith... întemnițată în comă. După care, însuflețită, așteptă ca Jaguarul să dispară ca să se apropie de clădire.

Prin pereții de sticlă, îl zări pe Avery, lângă cascada artificială. Stătea cu spatele, vorbind cu unul dintre contabili. Numai să nu se întoarcă... Cu sunetul pașilor acoperit de zgomotul cascadei, porni în direcția scării.

După ce ușa metalică se închise în urma ei, se sprijini o clipă cu spatele de perete ca să-și liniștească bătăile inimii.

*

* *

În mintea lui Clark, ideile se succedau cu viteza fulgerului. Trebuia să existe un mijloc de rezolvare a problemelor expuse de cei de la Cercetare și Dezvoltare.

Numai dacă... Evrica! Credea că găsisese soluția. Nu-i mai rămânea decât să verifice exactitatea.

După ce aruncă o privire la ceasul de la mână, făcu cale-ntoarsă. Dacă se grăbea, avea timp să-și testeze ideea, înainte de a se duce la cocteil...

În semiîntineric, așezată la biroul lui Clark, Tania își apropie degetele de claviatură.

«Parolă!», ceru calculatorul.

Tania tastă „Wizac”.

«Parolă!», îi mai ceru o dată.

«Clark».

«Parolă!».

Acum, ce urma? Începu să se gândească. După câteva minute, chipul i se luminează.

Tastă «Hiawatha».

«Parolă!».

A patra! Câte mai erau?

*

* *

Clark se opri în fața ușii care bloca intrarea la departamentul «Cercetare

și Dezvoltare». După ce tastă un număr de cod pe o claviatură minusculă, își așează mâna pe un scanner laser și spuse cu voce tare:

— Clark Spencer.

Ușa se deschise în liniște și după ce intră, se închise fără zgomot în urma lui. Oprindu-se în fața terminalului celui mai apropiat, se încruntă. Ledul care sclișea intermitent arăta că era folosit și un alt terminal. Era singur în laborator. Nu putea deci să fie vorba decât despre calculatorul din biroul lui. Apăsă câteva taste ca să-și dea seama despre ce era vorba. Citind codul răspuns, îi îngheță sângele în vene.

— Avery! Închide toate ușile, ordonă el la interfon, și nu lăsa pe nimeni să intre sau să iasă!

— Ce se-ntâmplă?

Dar Clark era deja departe.

*

* *

Cu umerii deodată prăbușiți, Tania își cuprinse fața în palme. Amintirea ochilor lui Clark, în momentul în care se oferise s-o ajute, o încremenea. Nu putea să continue...

— Tania, ce-i cu tine aici? N-ai văzut destul azi-dimineață?

Cu un icnet de teamă, sări în picioare. Clark! Tonul lui era glacial, însă furia îi ardea ca o flacără în ochi. Curios, nu simți decât o mare ușurare.

— Nu te-am văzut tastând decât Wizac și Clark, răspunse liniștită. Cu toate astea, am reușit să intru în sistem.

— Nu te cred.

Într-o clipă, furia cedă locul curiozității. După ce aprinse lumina, înconjură biroul și aruncă o privire peste umărul

Taniei. Avea dreptate! Dar felul cum ajunsese acolo îl interesa mai puțin decât motivul care o determinase s-o facă. Clark o sili să se întoarcă spre el.

— Conway?

Tania se cutremură întâlnindu-i privirea ostilă.

— Da.

— Ce i-ai transmis până acum?

— Nu mare lucru. I-am spus că nu lucrezi pentru N.A.S.A., și i-am vorbit despre „Magiciană”...

Cu mâinile în buzunare, Clark se duse la fereastră.

— Puțin. N-ai mai putut găsi altceva?

— Eu... nu m-a interesat.

Cu siguranță. Îi dăduse de o mie de ori ocazia să-l trădeze. Ea nu-i întinsese niciodată o cursă. Părea atât de plăpândă, atât de fragilă, la locul ei. De câte ori îi surprinsese această panică, această teamă în ochi? Acum, înțelegea motivul.

— Cu ce te șantajează?

Tania întoarse capul.

— N-are importanță, nu?

— Da, e drept. Cu toate că m-aș simți poate mai bine dac-aș ști că n-o faci pentru bani, ci pentru o cauză mai bună. Știu și eu, un copil care trebuie să facă o operație, sau o mamă alcoolică...

Tania făcu un efort să-și stăpânească lacrimile.

— Da... cam așa ceva.

— Ar fi trebuit să-mi spui, te-aș fi ajutat.

Ar fi preferat un val de vorbe grele în locul acestei tristeți.

— N-aveam cum să știu dacă m-ai fi înțeles. Când mi-am dat seama, eram deja prinsă în angrenaj.

Tania se ridică și, apropiindu-se de el, îl privi adânc în ochi.

— Am aflat de la Conway că lucrezi la un proiect fenomenal.

Prima dată când mi-ai vorbit despre el, am înțeles imediat că era vorba de Pandora. Nu i-am spus nimic. Nimic.

El zâmbi cinic.

— Poate vrei să-ți mulțumesc?

Ea lăsă ochii în jos.

— Îmi pare rău, Clark.

— Și mie. Între noi doi s-ar fi putut închea o poveste frumoasă...

Tania întoarse capul, cu sufletul năruit.

— Am să-mi strâng lucrurile din birou. N-o să mai auzi vorbindu-se despre mine.

— Așteaptă...

Avea în ochi o sclipire ciudată, ca și cum ar fi pus la cale un plan, sau poate îi venise o idee.

— Vei rămâne la Wizac...

Tania îl privi neîncrezătoare. Niciodată n-ar mai fi putut avea încredere în ea. Atunci, ce însemna hotărârea asta?

— ...ca să mă ajuți să-l încolțesc pe Conway.

— Ești complet nebun!

— Poate.

— Ce trebuie să fac?

— Încă nu știu.

Înconjurând biroul, decuplă terminalul.

— Când îți așteaptă următorul raport?

— Nu știu. Mă sună fără să mă anunțe dinainte.

— Perfect. Spune-i că în momentul în care te pregăteai să intri în biroul meu, a fost cât pe ce să dau peste tine.

Ține-l în alertă câteva zile până ce am să pun la punct un plan. Acum, să ieșim de aici. Pentru Avery, am uitat că te-ai întors astă-seară.

Afară, Clark căută cu privirea mașina Taniei.

— Unde-ai parcat-o?

— Ceva mai departe, în spatele unui restaurant.

— Vino, te duc acolo cu Jaguarul.

— Nu. Eu...

Făcu un pas înapoi, clătinând energic din cap. Numai ideea de a fi singură cu el în mașină câteva minute, într-un spațiu atât de restrâns, o îngheță. La fel ca bunăvoința lui.

— Prefer să merg pe jos.

— E frig ca la pol, Tania. Haide, urcă!

Merseă într-o liniște tensionată până la parcare micului restaurant. Îndată ce mașina se opri, Taniei îi veni să fugă.

Dar, cu mâna crispată pe clanța portierei, se întoarse spre

Clark. Înainte de a-i întâlni privirea, știa că va citi în ochii lui reproșuri amestecate cu tristețe. Poate-i mai rămânea o șansă să-l facă să

înțeleagă.

— Clark, mai devreme, când m-am întors, eram gata să fac totul să-l domolesc pe Conway. Să descopăr parolele n-a fost decât un joc. Dar când am reușit să intru-n sistem...

Tăcu, înghițindu-și lacrimile.

— N-am putut...

Neliniștea din ochi, tremurul mâinilor ei... Poate era o actriță desăvârșită, se gândi Clark, sau... era speriată și singură. De mult ar fi dat pe mâna poliției pe oricine altcineva. Dacă măcar ar fi putut s-o ia în brațe, s-o liniștească...

— Noapte bună, Tania.

Cu lacrimi în ochi, întoarse repede capul și alergă până la mașina ei.

*

* *

A doua zi dimineață, la opt fix, Tania se așeză la birou.

Toată dimineața testă programul de algebră, fără să îndrăznească să ridice ochii. Era aproape ora prânzului când veni Clark, tras la față. Trecând, se opri lângă ea.

— Pe acoperiș, la ora cinci, îi șopti.

Fără niciun cuvânt în plus, se duse și se închise în biroul lui.

Venind seara, urcară până în paradisul unde se născuseră speranțele lor cele mai nebunești. Delicatețea trăsăturilor ei îl impresionează pe Clark. Cum putea o femeie atât de sensibilă să se asocieze cu cineva de teapa lui

Conway? Întrebarea asta îl chinuise toată noaptea. Nu va pleca din seră până nu va elucida misterul acesta.

— I-am spus totul unui prieten, avocat vechi, care acum lucrează la poliție. Fără o probă tangibilă, nu pot face nimic împotriva lui Conway. Este cuvântul tău împotriva cuvântului lui. De aceea, m-am gândit să-i întindem o cursă.

— Cum?

— Încă nu știu, dar am câteva idei. Până atunci, ca să te lase în pace, spune-i că în curând vei cunoaște exact în ce constă proiectul meu, că nu mai are decât câteva zile de așteptat. Mai spune-i că în curând am să-ți

cer mâna.

— N-o să mă creadă niciodată.

— Ba da. Pentru că ne vom strădui să-l convingem...

Sâmbătă, sunt invitat la o serată. Va fi și el acolo. Mă vei însoți. Îți garantez că la sfârșit toată lumea va fi convinsă că suntem îndrăgostiți la nebunie. Depinde de noi să fim suficient de convingători, adăugă el cu jumătate de zâmbet.

Tania se ridică brusc, să scape de privirea lui.

— Unde fugi așa? Acum, o să-mi spui cum a reușit să te facă să primești să mă spionezi în folosul lui?

De ce să mai păstreze secretul? Cu un glas întrerupt de suspine, Tania îi rezumă pe scurt situația.

— Părinții noștri nu mai erau tineri când ne-am născut.

Când am ajuns la vârsta să ne facem studiile, tata avea o pensie derizorie. Meredith a reușit să obțină o bursă. Eu am făcut altfel... Lui Conway i-a venit ideea să recruteze absolvenți de bacalaureat promițători cărora să le plătească studiile universitare în schimbul unui contract de cinci ani după obținerea diplomei. Eram tânără și naivă, și n-am văzut în asta decât un mijloc de a-mi netezi drumul în viață, menajându-mi în același timp părinții.

— Au trecut mai bine de cinci ani de când ți-ai terminat studiile.

— La sfârșitul celui de-al patrulea an, Meredith s-a îmbolnăvit. Primele cheltuieli mi-au secăt economiile. Am fost obligată să-i cer lui Conway un împrumut personal. Enorm...

Asta explica apartamentul vetust, mașina veche și garderoba demodată...

— Ce are sora ta?

— E în comă. A luat o boală tropicală foarte rară, în

Pacificul de Sud, unde lucra. Când am adus-o la Boston, era prea târziu. Era prea mult timp de când avea febră.

— N-avea asigurare?

— De-abia se angajase. Nu terminase perioada de probă...

Clark își trecu o mână prin păr.

— Trebuia să-mi spui!

— Tocmai pentru asta venisem duminică. Dar a apărut

Sylvia...

Fără să vrea, el făcu un pas înainte și-i puse o mână pe umăr.

— Fii liniștită, o să am eu grijă de asta. În curând, n-o să mai ai de ce să te temi de el.

Nu mai putea să-i suporte bunăvoința. Deschiseseră împreună porțile unei grădini minunate, și duplicitatea ei irosise totul.

— Unde are loc serata de duminică?

— La Jack Hunter. E aniversarea lui.

Numele ăsta nu-i era necunoscut. Deodată, își aduse aminte.

— Doctorul Jackson Hunter? Unul dintre pionii informaticii?

Clark îi zâmbi pentru prima dată în seara aceea.

— Exact. I-am urmat cursurile la MIT. Sunt sigur că o să vă înțelegeți...

CAPITOLUL 7

Un amestec de încordare și neliniște o cuprinse pe Tania în momentul în care traversa holul hotelului.

Invitatul de onoare al dineului, doctorul Jackson Hunter își sărbătorea cea de a șaizeci și două aniversare.

Sărbătoarea avea loc în unul dintre cele mai mari hoteluri din Boston. Pentru această ocazie, Tania purta o rochie lungă din lame negru. Un simbol, pentru că-i aparținuse lui

Meredith. Abia intrară și sărbătoritul le făcu semn.

— Clark! Sunt atât de mulțumit că ai putut veni.

După această primire călduroasă, sărbătoritul se întoarse spre Tania și duse la buze mâna tinerei femei.

— Sper că această creatură minunată este cadoul meu pentru aniversare.

Râzând, Clark făcu prezentările.

— Îmi pare rău, Jack, dar Tania nu-mi aparține. În sfârșit, dacă ești cuminte, te las să dansezi cu ea o dată.

— Sunt foarte onorată să vă întâlnesc, domnule profesor, răspunse Tania zâmbind.

— Fără formalități între noi. Spune-mi Jack.

Întorcându-se spre Clark, îl bătu prietenește pe umăr.

— Prietene, de data asta cred că ai făcut alegerea bună.

Cuprinzând autoritar mijlocul Taniei, Clark o conduse la bar unde îi oferă un apetitiv. Multe cunoștințe ale lui Clark se apropiară să-l felicite pentru frumusețea însoțitoarei lui.

Tot timpul cinei, fu atent la orice dorință a ei și de fiecare dată când intra în vorbă cu cineva o introduse și pe ea în discuție.

— Nu exagera, murmură Tania când, la desert, el îi șterse cu șervețelul un pic de frișcă din colțul gurii.

După ce se servi masa, orchestra se instalează lângă ringul de dans. Trecând prin fața unei oglinzi, Tania se uită la imaginea ei și-și surprinse o sclipire jucăușă în ochi. Parcă era o femeie îndrăgostită. Dragoste! Emoția

îi provoca în același timp încântare și teamă. Atunci când se întorcea de la vestiarul unde își pusese la punct înfățișarea, cineva o prinse de braț.

— Bravo, draga mea, lucrezi repede și bine. Te-ai culcat cu el?

Învingându-și repulsia, Tania încercă să se elibereze din strânsoarea lui Conway.

— Nu te privește.

— Cu cât vei fi mai repede a lui, cu atât mai repede îți va destăinui secretele.

— Lasă-mă!

Clark, care se ascunsese printre frunzele unei plante tropicale, apărură deodată.

— Jos labelle, Conway!

— Ia te uită, Spencer! Ce surpriză plăcută...

— Jos labelle! am spus.

Privirea lui Conway deveni glacială, dar se execută totuși... grăbit chiar.

— N-ai pierdut timpul.

Abținându-se să nu-i trimită un pumn în figură, Clark cuprinse mijlocul Taniei cu un braț.

— Ai făcut o greșeală lăsând-o pe miss Robins să-ți scape.

Se vede că nu i-ai cunoscut niciodată talentul.

Fără să-i lase lui Conway timp să răspundă, îi întoarse spatele, luând-o cu el pe Tania în sala de festivități. Luând-o în brațe să danseze, observă că tremura de furie.

— Mă spionai ca să te asiguri că nu fac pact cu dușmanul?

— Când ești agent dublu, bănuiești pe toată lumea. Fii mai blândă, iubita mea, nu uita că suntem îndrăgostiți!

Curios, cuvintele acestea avură asupra ei un efect magic.

În fond, Clark avea toate motivele să nu aibă încredere în ea. Însă când va vedea cu câtă ardoare adera la planurile lui de a-l demasca pe Conway, bănuielile vor cădea de la sine.

De mai multe ori, avusese dovada calităților lui sufletești, compasiunea lui, sinceritatea și tandrețea. Seara asta, timp de câteva ore, voia să uite tot și să creadă din toată inima că această comedie era adevărată.

Ca și cum și-ar fi dat seama de această subtilă transformare, Clark îi prinse mâna și o puse pe pieptul lui.

Era doar o impresie, sau inima îi bătea la fel de tare ca a ei?

Cu ochii mijiiți, tânăra femeie își sprijini obrazul de umărul lui. De mult nu mai simțise o asemenea liniște sufletească.

Ar fi vrut să danseze până în zori, să nu se mai întoarcă la realitate. Încet-încet, visul cedă locul dorinței. Clark o ținea atât de strâns încât nu putea să nu-și dea seama de tulburarea care-l încerca și pe el. Simțindu-i buzele atingând-o pe frunte, deschise ochii.

— Ești o actriță desăvârșită, draga mea...

Femeia oftă și se cuibări și mai bine la pieptul lui.

— Nu sunt deloc...

Clark o strânse mai tare în brațe. Fără să mai audă muzica, el se opri, așeză o șuviță de păr pe fruntea Taniei și o sărută pe tâmplă.

— Hai să plecăm...

Repede, înainte ca vreunul din ei să-și dea seama de nebunia lor, își luară rămas-bun de la gazdă și de la invitații lui. Pe treptele de marmură, la ieșirea din hotel, aerul rece îi făcu să-și mai revină. Era senin. Zgârie-norii ascundeau luna și stelele; trebuia să fii îndrăgostit ca să le simți prezența... Clark o mângâie în palmă cu degetul mare și ea zâmbi. Gata cu secretele! Acum nu mai conta decât entuziasmul care-i împingea unul spre celălalt.

Pe drum, niciunul nu rupse tăcerea până ajunseră la casa lui Clark. Înțelegerea lor era mai presus de cuvinte.

Tania n-ar fi putut spune câte minute durase traseul. Toate gândurile îi erau îndreptate spre Clark și spre dorința lor reciprocă.

Când ușa de la vestibul se închise în urma lor, Clark îi încadră în palme chipul frumos.

— Dragostea mea, între noi nu va mai fi niciun secret.

— Niciodată.

O sărută tandru pe buze înainte de a face un pas înapoi.

Apoi, prinzând-o de mână, o luă cu el spre scară.

Camera era cufundată în întuneric. Doar o rază de lună trecea prin

perdeaua ferestrei. Întorcându-se spre ea, Clark zâmbi.

— Îți dai seama că acum nu mai e un joc?

Tania îi prinse palma și i-o strânse.

— Nimic nu mi s-a părut vreodată mai adevărat.

Încet, își ridică mâinile până la umerii ei, privind-o în ochi. La prima atingere a buzelor, Tania își coborî brațele în jurul lui și se apropie mai mult.

— Vreau să te am...

Speriată la gândul de a strica farmecul momentului, ea se mulțumi să încuviințeze clătinând din cap. Atunci, o luă în brațe și o duse în patul pe care o întinse precaut, înainte de a veni și el. Dorința putea în sfârșit să înflorească, inimile să bată mai repede. Nimic nu putea să le mai stea în cale...

*

* *

Clark rămase mult timp treaz, după ce Tania adormise în brațele lui. Niciodată nu dorise o femeie cu asemenea disperare. În seara asta, ea i se oferise fără nicio rețineră, fără să-i ascundă nimic. Se înfioră, amintindu-și jocul lor de dragoste. Și totuși... totuși, ar fi trebuit să fie nebun ca să nu fie prudent. Instinctul îl îndemna la încredere.

Experiența și inteligența, la o vigilență extremă.

Doar Jack Hunter știa că Pandora reprezenta sămânța unei adevărate revoluții tehnologice. Până acum, Tania nu văzuse destul ca să-i poată prejudicia proiectul. De altfel, toată lumea din anturajul lui îi cunoștea interesul pentru inteligența artificială. Chiar dacă i-ar fi vorbit lui Conway despre ceea ce văzuse, lui i-ar fi fost imposibil să reproducă ceva... oricare ar fi fost.

În ciuda dorinței de a avea încredere în Tania, trebuia să fie prudent. Până ce nu va mai avea absolut nicio îndoială asupra ei...

*

* *

Tania se trezi devreme, ca în fiecare dimineață, cu impresia că era din

nou... nevinovată, nepătată. Prima dată se uită la Clark, adormit lângă ea. Părul îi cădea în şuvițe rebele pe frunte. Ce ușor ar fi să-l iubească... Și totuși, trebuia să aibă grijă, cel puțin până când el nu va avea nicio umbră de neîncredere față de ea. Faptul că simțise nevoia s-o spioneze în momentul în care se aflase în preajma lui

Conway, era un semn că nu se înșela. Și chiar dacă ar fi reușit să înlăture orice bănuială, mai era Meredith. Învățase din experiență că Meredith ocupa un loc prea important în viața ei, după părerea oricărui companion.

Tania se ridică din pat, cu inima strânsă de regretul că acea noapte minunată fusese în același timp începutul și sfârșitul. După ce se îmbracă, se întoarce să pună pe pernă un trandafir căruia avusese grijă să-i rupă țepii, și ieși fără zgomot din cameră.

În bucătărie, puse mâna pe telefonul de perete și chemă un taxi. Când puse receptorul în furcă, o pisică siameză intră în cameră și văzând-o, se înfoie, cu un aer indignat.

— Bună, pisico... murmură ea cu blândețe întinzând mâna să-i mângâie blana.

Pisica o scuipe și Tania își retrase mâna la timp ca să scape de ghearele ei.

— Mojico! Trebuie să fii prietenă cu Dalila...

Nu mult după aceea, Clark simți o mișcare lângă el.

„Tania”, se gândi, sperând că ea dormea încă. Se bucura în sinea lui, gândindu-se că avea s-o iubească cu patimă pe patul scăldat de lumina orbitoare a soarelui. Respirația calmă și regulată îl făcea să se gândească la torsul unei pisici. Întinzând mâna, întâlnește ceva care nu semăna cu părul omenesc...

Deschizând deodată ochii... întâlnește privirea pisicii!

Într-o clipă, se ridică în capul oaselor, cu cearșaful în jurul mijlocului. Plecase... Atunci văzu trandafirul, pe care îl prinse delicat cu degetele. De ce naiba plecase așa? se gândi mirosind parfumul delicat al florii. Să-i fi părut rău de ceea ce se-ntâmplase? Nu... Avusese timp destul să se gândească pe drum. Atunci, de ce avea impresia neplăcută că îl

abandonase?

*

* *

Luni dimineață, Tania se trezi la ora cinci. Dându-și seama că nu mai putea adormi, se hotărî să se scoale. Avea să-și înceapă ziua mai devreme. Sub duș, se gândi bineînțeles la Clark. Oare se întrebese de ce-l părăsise fără să-l aștepte să se trezească? Sau nu-i păsase? Poate îi era recunoscător că-l scutise de jenă, ezitări și incertitudine. În dimineața asta, devenea din nou patronul ei. Și ca să-i arate că spera, odată Conway neutralizat, se hotărî să se ducă mai devreme la birou și să lucreze la programul de algebră.

Încă nu era șapte când gară mașina în parcare de la

Wizac. Făcu ochii mari zărand Jaguarul turcoaz în fața intrării principale. Brusc șovăitoare, se întrebă dacă nu era mai bine să se ducă să ia un al doilea mic dejun și să se întoarcă la opt. Totuși, ceea ce văzu prin ușa de sticlă o făcu să se răzgândească; Avery, cu un aer agitat, umbla cu pași mari încolo și-ncoace prin hol. Se întâmpla ceva anormal.

Revenind la hotărârea ei, se apropie repede și intră în hol.

— Ce se-ntâmplă? Unde-i Clark?

— A fost o spargere, astă-noapte. E sus, în biroul lui.

Îi puse o mână pe braț.

— Du-te repede să-l vezi! Cu siguranță, are nevoie de ajutorul tău.

O spargere! Urcarea ascensorului până la etajul șapte i se păru o veșnicie. După ce ușile glisante se deschiseră, Tania alergă până la ușa întredeschisă a biroului lui Clark.

Cu părul în dezordine, era îngenucheat în mijlocul încăperii. În jurul lui era o dezordine de nedescris. Etajerele erau goale, toate cărțile aruncate pe jos. Fiecare dulap, fiecare sertar fusese cercetat și tot ce conținea fiecare zăcea pe jos, într-o dezordine de cataclism. Pe chipul lui Clark se citea în același timp o furie imensă și o mare vulnerabilitate.

Tania simți că i se strânge inima.

— Ce s-a întâmplat?

El ridică din umeri, arătând încăperea cu un gest larg al brațului.

— Vezi și tu...

Având grijă să nu facă nicio stricăciune, veni să îngenuncheze lângă el.

— Spune-mi, cu ce pot să te ajut?

Clark clătină din cap fără s-o privească.

— Cu nimic.

Dar parfumul ei delicat îl învălui și își dădu seama în clipa aceea cât de mult îl ajuta prezența ei ca să-și revină. El care, cu câteva clipe înainte nu simțise decât ură și violență, simțea brusc tandrețea și încrederea de care avea nevoie.

Dar dacă Tania era deja aici, însemna că trebuia să apară și ceilalți angajați.

Automat, aruncă o privire la ceasul de la mână. Ora șapte! Deodată, fu cuprins de o amețeală. Cum se justifica prezența Taniei la o oră atât de matinală? Gândurile i se izbeau unul de altul în minte. Nu era mulțumit de nicio explicație. O prinse de umeri.

— Ce cauți aici la ora asta?

— N-am putut să mai dorm și am venit să lucrez la programul meu.

— La șapte dimineața?

Sprâncenele încruntate, privirea ostilă, brusca paloare...

Nu era nicio îndoială, o suspecta! Simți că ia foc. Îl împinse cu brutalitate și se ridică deodată, cu inima străpunsă.

CAPITOLUL 8

În fața stânjenelii Taniei, Clark simți că i se strânge inima. Rezistând tentației de a o lua în brațe, își înfundă mâinile în buzunare.

— Întoarce-te, Tania.

Ea închise ochii și trase adânc aer în piept, înainte de a avea curajul să-i înfrunte privirea. Fu surprinsă să vadă o mare neliniște, în locul furiei la care se aștepta...

— Te rog să mă ierți, îi spuse cu blândețe. Nu știu ce m-a apucat. Sunt atât de contrariat, încât am vorbit fără să gândesc.

Scuze? Taniei nu-i venea să-și creadă urechilor. Deodată foarte stânjenită, întoarse privirea.

— Nu-i nimic.

— Tania, am o întâlnire importantă la ora nouă, la Cambridge. Trebuie neapărat să fac un duș și să mă calmez.

Te-ar deranja dacă ai pune cărțile la locul lor?

— Nu.

Văzându-l cum își lua un costum și o cămașă din dulap.

Tania se minună de încetineala neobișnuită a mișcărilor lui.

— De când ești aici?

Clark se întoarse, în pragul ușii de la baie alăturată.

— Cred că era trei, când mi-a dat telefon Avery.

— Vrei să-ți fac o cafea?

Un zâmbet recunoscător i se întipări pe față.

— Mulțumesc.

Vandalul nu iertase nici mica chicinetă. A fost un miracol că în mijlocul dezordinii, Tania a găsit cutia cu cafea și ceva zahăr. Când dădu drumul fierbătorului, zgomotul dușului îi atrase atenția. Cu inima bătând mai repede, puse mâna pe peretele despărțitor. Clark era acolo, doar la câțiva centimetri distanță... Picăturile de apă îi șiroiau pe pielea goală... Nu! își retrase brusc mâna, ca și cum peretele i-ar fi ars palma, și se întoarse la birou.

Haosul care domnea îi aduse aminte de cel de la fermă.

Pete? Să-i spună asta lui Clark? Nu, de bună seamă, și el se gândise la așa ceva. Tania era complet absorbită de treaba pe care o făcea când Clark veni lângă ea.

— Apropo, ce aveai de gând să faci astăzi? o întrebă.

— Să lucrez la programul de algebră, de ce?

— Mi-ar plăcea mai mult dacă ai continua să faci ordine pe aici. Aș vrea să te ocupi personal de treaba asta.

— Nu ți-e teamă că...?

— Nu.

Cu privirea ațintită în ceafa ei, Clark o simțea că lupta cu o mulțime de emoții, din care mândria nu era ultima. «Mica mea sălbatică», îi spuse cu tandrețe.

— Tania, de ce-mi întorci spatele?

— Am treabă...

Cu mâinile pline de cărți, ea se ridică și le puse pe un colț de masă.

— Cafeaua este gata, dacă vrei.

— Pe tine nu te tentează?

— Ba da, bineînțeles.

Scaunele erau pline cu hârtii de tot felul. Clark eliberă un colț de birou pe care își așează ceașca aburindă.

— La prima vedere, crezi că lipsește ceva? întrebă Tania așezându-se în fața lui.

— Și eu mă întreb, și nu înțeleg nimic. Printre cărțile astea sunt câteva prime ediții care au căpătat o valoare enormă.

Litografia de pe perete este neprețuită. Și totuși, nu s-au atins de ea. Este posibil ca această spargere să nu fie decât o manevră de intimidare.

— La cine te gândești?

— La Conway, bineînțeles. Caută orbește ceva... După sâmbătă seara, nu prea știe unde a ajuns... în relația cu tine.

— Poate e un avertisment.

— Sau poate nu este implicat. Recunosc că sunt destule puncte comune cu ceea ce s-a întâmplat la fermă...

Deocamdată, niciunul nici celălalt nu îndrăzneau să spună la ce se

gândeau. Și totuși... Conway, Pete. Pete.

Conway. Nu existau puncte comune între cele două acțiuni?

— După părerea ta, trebuie să vorbesc cu Conway despre asta când o să mă sune data viitoare?

— Bineînțeles! Poartă-te firesc. Nu trebuie să-i trezești bănuielile.

Privirile lor se întâlneau și amândoi tăcură în același timp.

Uitând pentru o clipă de harababura care-i înconjura, își zâmbiră. Tania încetă atunci să mai lupte cu tentația, și își strecură mâna după ceafa lui Clark.

— Ți-e frică să nu te atașezi de mine, nu? murmură el. De asta ai plecat înainte să mă trezesc?

Femeia își mușcă buza, șovăind să răspundă, apoi încuviință clătinând din cap.

— Da.

— Să știi că și eu. Am încercat să mă apăr.

Parcă fascinată, Tania se aplecă să culeagă sărutul pe care el i-l oferea. De îndată ce buzele lor se întâlneau, o prinse în brațe. În câteva secunde, uitară unde se găseau. Părând să nu audă fâșâitul hârtiilor de sub trupurile lor înlănțuite, se întinseră pe jos, amândoi copleșiți de o dorință mai aprinsă decât realitatea în care se aflau. În momentul în care pasiunea îi făcea să ajungă la mângâieri din ce în ce mai îndrăznețe, un țipăt de stupefacție răsună în spatele lor.

Un duș de gheață nu i-ar fi surprins mai mult.

Consternat, Clark o ajută pe Tania să se ridice.

— Dalila! Ți-am spus de o mie de ori că nu vreau să între cineva în birou fără să bată la ușă.

— Clark, eu...

— Afară! Și închide ușa!

Înainte de a face ce i se spusese, secretara aruncă o privire veninoasă spre Tania. Din nou singuri, fură cuprinși de un râs de neoprit care dură câteva minute. Încă râzând, cei doi se ridicară și își puseră hainele în ordine.

— Timpul a trecut mai repede decât credeam, constată

Clark aruncând o privire la ceasul de la mână. Știi, poate vin mai târziu diseară. Nu te deranjează dacă faci ordine fără mine?

— Nicidecum.

Zâmbindu-i, femeia își înnodă brațele în jurul gâtului lui.

— Acum, ai încredere în mine?

— Pe deplin. Să știi că m-aș obișnui foarte repede cu tine dacă te-aș simți dimineața alături.

Auzindu-l, Tania simți că se topește.

— Sunt sigură că pisica ta o să fie geloasă.

— Va trebui să se obișnuiască, până la urmă.

Își luă cheile și portofelul și traversă biroul, în sfârșit gata să plece.

— Încearcă să nu te bați cu Dalila în absența mea...

În prima parte a dimineții, mulți își vârâă capetele pe ușa întredeschisă. Tania nu schimbă nicio vorbă cu niciunul dintre ei, prea absorbită de amplexarea sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Se ocupă la început de cărțile care, constată cu ușurare, nu suferiseră prea mult. Apoi se duse să pună în ordine chicinaș și baia. În curând, nu mai rămăsese decât conținutul sertarelor și dosarelor, cel mai greu de organizat. Unele dosare erau aruncate în cele patru colțuri ale încăperii. Din fericire, altele fuseseră cruțate. În sfârșit, venind seara, nu mai voia decât să se odihnească într-o baie caldă și parfumată...

*

* *

Era aproape ora zece când Clark își gară mașina în parcare de la Wizac. Cu o sticlă de scotch în mână, traversă holul sclipitor luminat. Avery, care se plimba preocupat prin fața ascensoarelor, îi zâmbi. Era serios și țeapăn ca gărzile de la palatul Buckingham...

— Nimic nou?

— Nu...

Erau atâtea remușcări și neliniști în expresia bătrânului, încât Clark ridică sticla la nivelul ochilor.

— Bătrâne, urcă să bei un pahar cu mine!

Ușurarea i se întipări imediat pe față și o luă pe urmele lui Clark.

— Hm... Avery. N-o să uiți să încui ușile, nu-i așa?

Încurcat la culme, bătrânul fugi, cât de repede îi dădea voie artroza, să repare ce uitase. La etajul șapte, nu-și mai ascunse deruta.

— Dac-ai ști ce supărat sunt pe mine însumi...

— De ce? Tu n-ai ce să-ți reproșezi.

Clark scoase dintr-un dulap două pahare pe care le umplu cu scotch, și-i întinse unul lui Avery.

— Să știi că dacă cineva este hotărât să intre undeva, nicio duzină de paznici nu pot să-l împiedice să facă asta.

— După părerea ta, cine poate să fi dat lovitura? Întrebă

Avery, deloc liniștit.

— Am câteva idei.

— Pete?

— Nu-i imposibil.

Clark se apropie de peretele de sticlă privindu-și scotchul din pahar. Bău o înghițitură care-l arse plăcut pe gât.

— Am stat toată ziua cu președintele de la Starfire Electronics. I-ar plăcea să mă cumpere.

Avery fremătă de indignare.

— Sper că l-ai trimis la plimbare, băiete!

— Nu, l-am ascultat. Oferta lui e extrem de interesantă.

Îmi propune mai mulți bani decât aș avea vreodată nevoie.

— O să accepți?

— De ce nu? Ar fi o ocazie bună să mă debarasez de costumele elegante din trei piese.

— În definitiv, dacă spui că oferta este interesantă...

Gândește-te, totuși.

— Asta vreau să și fac.

*

* *

Tania lucra la calculatorul personal când sună telefonul.

— Cum stai?

Ea oftă.

— N-am avut timp să avansez prea mult, dat fiind faptul că mi-am petrecut ziua făcând ordine în biroul lui Clark. Pe cine ai angajat să facă treaba asta?

— E treaba mea. Cum a suportat?

— Nu prea bine. Te surprinde?

— Mă bănuiește?

— Bănuiește mai mulți. Dar îți pierzi timpul. Nu este nimic interesant acolo. Marele proiect este în laboratorul propriu, acasă la el.

Declicul din receptor o informă că interlocutorul închisese. Cu un gest furios, întrerupse la rândul ei legătura, mai hotărâtă ca niciodată să-și unească eforturile cu ale lui Clark pentru a-l distruge pe Conway.

La ora șapte, în dimineața următoare, Tania nu ajunsese prima la Wizac. Clark venise înainte. După șuvițele umede ale părului, ghici că tocmai făcuse duș. Petrecuse noaptea acolo? Înainte chiar de a-i spune bun venit, o prinse de mijloc și o sărută îndelung.

— A fost foarte romantic, Clark, murmură Tania. Dar m-ar deranja dacă Dalila ne-ar surprinde a doua oară.

— Respingi un bărbat care-ți aduce treisprezece trandafiri? mimă el indignarea. Privește...

Aduse din chicinetă un buchet somptuos pe care i-l oferi.

— Este puțin în comparație cu străduința pe care ți-ai dat-o ieri și loialitatea ta. Ai făcut o treabă excelentă, știi?

Niciodată un compliment n-o impresionase mai mult.

Deci, acum avea încredere în ea?

— Spune-mi, ai fost vreodată la San Francisco? Întrebă el deodată.

— Nu, dar m-am gândit mereu c-o să ajung acolo într-o zi.

— Ei bine! Joi vei ajunge. Cu mine.

— La congresul de informatică?

— Da. Ce spui?

— Nu știu... Așteaptă, o să pun trandafirii în apă, spuse ea ca să mai câștige timp.

— Nu ne întoarcem înainte de duminică la prânz. O ocazie excelentă de a schimba aerul... Amândoi.

— De obicei, trebuie să meargă în primul rând cineva de la serviciul marketing.

— Da, dar sâmbătă seară este un dineu important, și mi s-a cerut să țin un mic discurs.

Taniei nu-i venea să-și creadă urechilor. Patru zile la San

Francisco împreună cu Clark? Departe de poveștile sordide care fuseseră cât pe ce să-i despartă pentru totdeauna? Când se întoarse spre el, cu buchetul în mână, zâmbea.

— De ce nu?

CAPITOLUL 9

Coborând din avion la San Francisco, Tania arbora un zâmbet strălucitor. Sincronizându-și pașii cu ai lui Clark, porni în direcția terminalului. După ce-și recuperară bagajele de pe banda rulantă, le îngrămădiră într-un taxi care să-i ducă la hotel. După un sfert de oră, în timp ce

Clark îndeplinea formalitățile de la recepție, Tania se mai întreba dacă nu visa cumva. Era la San Francisco, împreună cu Clark Spencer, geniul informaticii. Cum i se schimbase viața în câteva săptămâni! Și cui datora această transformare dacă nu însuși lui Clark?

Totuși, văzându-l pe recepționar întinzându-i două chei, reveni cu picioarele pe pământ. Cu o privire de conveniență, el o prinse de mână și o conduse spre ascensor. Un angajatul al hotelului îi urma, cu bagajele într-un căruț. Pe culoarul de la etajul trei, Clark îi făcu semn să se oprească și luă valiza și sacoșa Taniei.

— Restul de bagaje lasă-le în camera următoare, mulțumesc, spuse întinzându-i o bancnotă tânărului care-i însoțea. Mă ocup eu de bagajele lui miss Robins.

— Camerele comunică între ele? întrebă ea după ce intrară.

— Nu, suntem doar vecini. Dacă ai nevoie de ceva, n-ai decât să bați în perete.

— Sau să sun la recepție.

— Dacă ai nevoie de ceva ce nu poți obține de la recepție... replică el.

Fără să răspundă invitației din privirea lui, Tania făcu ocolul camerei.

— Foarte drăguță. Elegantă.

Când se întoarse, Clark o privea zâmbind. Din trei pași mari ajunse la ea, îi cuprinse fața între palme, cu buzele la câțiva milimetri de ale ei.

— Sunt fericit că ai acceptat să mă însoțești.

Sărutul lui tandru, aproape timid, domoli resentimentul

Taniei. Nu era mai bine să aștepte până ce Clark dezamorsa uneltirea lui Conway?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el făcu un pas înapoi și aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Știu că aici este ora cinci, însă la Boston este opt, iar stomacul meu nu face diferența. Cât timp îți trebuie să te schimbi și să te pregătești? O jumătate de oră?

Ea îi răspunse cu un zâmbet malițios.

— O să bat în perete când voi fi gata...

Luară o cină cu preparete din pește într-un depozit de la Fisherman's Wharf transformat în restaurant. După care se plimbară prin port, mână în mână.

— Măine am o întâlnire, spuse deodată Clark. Poate o să dureze toată ziua.

— Parcă mi-ai spus doar de un prânz, răspunse Tania, surprinsă.

— E vorba de altceva. Dar nu pot încă să am încredere în tine.

— Un secret?

— Șșșt! Am să-ți spun în curând despre ce-i vorba.

Tania își puse capul pe umărul lui, deplin încrezătoare.

— Nu eu am să-ți reproșez că umbli cu ascunzișuri...

— Tania?

— Mm?

— Dormi?

— Nu mai am mult. Trupul meu trăiește după ora de Est.

— Atunci, hai să ne întoarcem la hotel.

*

* *

A doua zi după-amiază, Clark îi ceru șoferului de taxi să-l lase la o sută de metri de hotel. Puțin mers pe jos avea să-i limpezească gândurile.

Timp de mai multe ore, studiase împreună cu comitetul directorial de la Starfire, condițiile vânzării Wizaclui. Prima lui solicitare fusese aceea a garanției unui loc de muncă pentru Dalila, și în curând, o pensie pentru Avery, singurii angajați de care se simțea obligat să aibă grijă. Celorlalți, competența le garanta viitorul. Cât despre Tania, poate o va angaja ca secretară personală...

Când îi bătu la ușa camerei, ea abia se întorsese de la congresul unde o trimisese ca observator.

— Cum stau lucrurile? o întrebă.

— N-a fost vorba decât despre noul proiect de la N.A.S.A., pentru care mulți ar fi în stare să se omoare ca să obțină contractul. Ai să vezi!

— Starfire a pus deja mâna pe el. Bineînțeles, încă nu este nimic oficial. Dar Magicianul știe întotdeauna totul...

— Până la urmă, am să-l cred.

— N-o să te înșeli. Acum, ce-ai zice de o cină liniștită aici, la hotel? Am să-ți povestesc cum am aflat.

— Asta face parte din secretul tău?

— Poate...

Mocheta groasă, scaunele elegante tapițate cu brocart, porțelanul englezesc, paharele delicate de cristal, decorul restaurantului îmbia la destindere și confidențe. În ochii lui

Clark se reflecta lumina lumânărilor. Punând paharul de scotch pe masă, ronțai un saleu. De ce era atât de nervos?

Se întrebă Tania. Îl mângâie pe mână.

— Ai ceva să-mi spui?

Degetele lui le cuprinsesă pe ale ei.

— Am petrecut ziua cu comitetul director de la Starfire.

Vor să cumpere Wizac.

Se întrerupse ca să-i pândească reacția, însă ea avu grijă să nu se exteriorizeze.

— Vrei să vinzi?

— Mă gândesc. Nu ascund că au o propunere fabuloasă.

Aș putea să-mi văd de treabă în laboratorul meu până la sfârșitul zilelor...

Tania își dădu seama că încă întârzia rezolvarea problemei.

— Care-ar fi inconvenientele?

Înainte de a răspunde, el îi scrută chipul, care rămase de data asta impasibil.

— Este ceva care nu-mi iese la socoteală; dacă Wizac are atâta valoare în ochii celor de la Starfire, de ce nu văd și eu lucrurile la fel?

— Doar tu hotărăști. Până la urmă, am impresia că nu prea vrei să te

desparți de Wizac.

— De câteva luni, nu mai sunt sigur de nimic.

Își plimbă privirea prin încăpere, în timp ce parcă își aduna gândurile.

— Când am creat Wizac, am răspuns unei provocări.

Acum, am impresia că îmi petrec timpul cu hârtoage și reuniuni, în detrimentul creației...

O privi ezitant. Tacit, îi cerea să-și spună părerea. Însă ea nu voia cu niciun chip să-i influențeze hotărârea. În viitorul ei, erau prea multe lucruri neclare ca să mai adauge unul.

— Când trebuie să le dai răspunsul definitiv?

— Într-o săptămână.

Venirea chelnerului cu antreurile le întrerupse discuția câteva minute. Dar Clark n-o scăpa din ochi.

— Nu te mai uita la mine ca și cum aș putea să rezolv totul cu o baghetă magică! protestă ea până la urmă.

— Nu-ți cer atât. Spune-mi doar părerea ta.

Tania oftă din adâncul sufletului.

— Prin meritele tale, ai câștigat respectul celor din industria informatică. Dar am impresia că nu ești fericit. Fii atent, este părerea cuiva care te cunoaște doar de o lună.

Luându-și paharul cu whisky, bău o înghițitură înainte să răspundă:

— Ei, și? Mă cunoști mai bine ca toată lumea... Mă văd foarte bine în stare să-mi transform ferma în laborator de vârf... Să lucrez când am chef... Să mă așez în fața sobei...

Să mă plimb prin pădure... Să plantez trandafiri... Tu vezi la fel lucrurile?

Surprinsă, Tania făcu ochii mari. Da, se vedea lipită de el, citind o carte bună, sau mergând prin zăpadă lângă el...

— Clark... de ce mă-ntrebi toate astea?

— Pentru că am impresia că mă înțelegi, și că părerea ta despre viața pe care ți-am descris-o are importanță pentru mine.

Inima Taniei începu să bată mai repede.

— Da, sunt sigură că ai fi fericit.

— Este tot ce mi-am dorit să aud, deocamdată...

Până la sfârșitul cinei, nici nu se mai puse problema cum aveau să-și petreacă cele câteva zile de vacanță. Ca și cum ar fi fost de la sine înțeles, Tania făcea propuneri și răspundea la sugestiile lui Clark. Totuși, un gând o obseda: oricare-ar fi fost viitorul pe care l-ar alege pentru el însuși, ar fi vrut să-l împartă cu el.

Când ajunseră în fața camerei ei, amândoi șovăiră în clipa în care să se despartă. Dar emoțiile Taniei erau încă prea vii, prea intense. Nu avea nicio îndoială că-l iubea pe

Clark. Dar ce viitor avea dragostea lor?

Încet, se întoarse spre el și reuși să-i zâmbească.

— Un somn bun la noapte ar fi exact ce ne-ar trebui, cu programul pe care l-am stabilit pentru mâine...

Clark înțelese, și nu încercă s-o facă să se răzgândească. Totuși, ar fi fost de-ajuns s-o ia în brațe și s-o sărute ca s-o facă să-și schimbe părerea. Dar de acum, avea tot timpul...

— Tania, în tine este o femeie care dormitează. Am văzut-o.

Ar trebui să-i deschizi mai des porțile care o țin încătușată.

Poate te va surprinde...

Spunând acestea, se îndepărtă. Tania îl urmări cu privirea, împărțită între ușurare și regret. Se culcă fără să mai aștepte. O mulțime de gânduri îi treceau prin minte. Nu credea că el avea dreptate... Femeia tânără care fusese înainte de boala lui Meredith nu mai semăna deloc cu cea de astăzi. Dar Clark știa de existența lui Meredith. De ce se temea oare? Totuși, nu era nicio asemănare cu Mark.

Atunci?

Întorcându-se spre peretele despărțitor, atinse cu fruntea peretele rece. Ar fi fost destul să bată ca să cunoască fericirea și plăcerea unei nopți în brațele lui și să se trezească lângă el. Dar cum să uite că încă nu-i câștigase încrederea? Cu lacrimi în ochi, își înfundă capul în pernă...

*

* *

Seara următoare, în calitate de invitat de onoare, Clark prezidă dineul care-i reunea pe participanții la congres.

Discursul lui fu aplaudat cu căldură, spre marea satisfacție a Taniei. Și unul și celălalt fiind înțeleși să scurteze pe cât posibil această obligație, se pregăteau să plece când o voce familiară o chemă pe Tania:

— Miss Robins!

— Jonathan! exclamă femeia întorcându-se.

— Sunt încântat să te văd din nou, dar cine ești exact?

Lasă-mă să ghicesc. Meredith, nu-i așa?

Tania nu făcu nimic să-l contrazică. Cu coada ochiului, îl văzu pe Clark încruntându-se.

— Ce-i cu Tania? întrebă Jonathan.

Tania ezită. Trebuia să risipească neînțelegerea? Nu, mai bine scurta cât mai repede această întâlnire plictisitoare.

— S-a măritat cu un crescător de oi în Noua Zeelandă.

Acum locuiește acolo.

— Chiar așa? Pun pariu că administrează totul pe calculator. Ei bine, sunt încântat că te-am revăzut, Meredith.

Promite-mi c-o săruți pe Tania din partea mea.

Când se întoarse spre Clark, Tania își dădu seama că dispoziția lui se schimbase. El îi confirmă acest lucru, nu după mult timp.

— De ce te-ai dat drept sora ta?

— Era mai simplu așa. Și pe urmă, nu cred că e de folos să-i țin la curent pe cei care nu s-au mai văzut cu Meredith dinainte de a se îmbolnăvi.

— L-ai lămurit buștean. E clar că ești expertă în arta disimulării. De fapt, nu mi-ai spus că asemănarea voastră este atât de frapantă.

— Nu m-am gândit să-ți spun...

— Cum nu te-ai gândit să-mi precizezi, în ziua în care ai venit la Wizac, că te trimisese Conway...

Tania îl privi într-o liniște îngrozitoare. Când reacționează în sfârșit, o luă la fugă...

CAPITOLUL 10

Când să bată la ușă, Clark ezită o clipă. Cu o strâmbătură de nemulțumire, se uită la nefericitul trandafir pe care-l ținea în mână. Nu găsisese altul mai proaspăt... Cu atât mai rău. Nu mai putea să tergiverseze.

În momentul în care întâlnește privirea Taniei, simți că avea să fie o întrevvedere grea. Cămașa de noapte și dezabieul vaporos fură cât pe ce să-l facă să uite ce hotărâse. Schiță un zâmbet.

— Aș vrea să vorbim.

— Te ascult.

— Hmm... înăuntru, dacă se poate.

Cum ea nu făcea nicio mișcare, nou-venitul îi arată floarea pe care o ținea ascunsă la spate.

— Ți-am adus un trandafir.

La vederea tije ușor vlăguite, a petalelor de un roșu închis înnegrite la extremități, care păreau că stau să cadă în orice clipă, gazda clătină din cap și zâmbi fără să vrea.

— Intră, îl invită, luându-i floarea din mână.

Se duse s-o așeze într-o vază în care tronau alți trandafiri, pe care i-i oferise tot el când ajunseseră la San Francisco.

— Floarea ta pare tristă, murmură femeia cu blândețe.

Dar... mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

O așteaptă să se așeze pe marginea patului, apoi întoarce un scaun spre ea ca să se așeze la rândul său.

— În perioada asta, încerc să-mi pun puțină ordine în idei.

Trebuie să recunosc că deocamdată n-am făcut mare lucru.

Tania nu spuse nimic. Clark făcea eforturi să-și caute cuvintele, dar de data asta le căuta în inima lui. Ea aștepta.

— Adineauri, te-am supărat. Nu vreau decât să te cred când îmi spui că nu i-ai spus nimic important lui Conway. Cu toate astea, am niște rețineri fără să vreau. Vezi tu, dragostea nu se codifică în biți și octeți, și asta mă derutează un pic...

— Clark...

— Nu, lasă-mă să termin. E important.

Ridicându-se, el începu să străbată încăperea în lung și-n lat.

— N-am niciun mijloc logic și demonstrabil să afirm că sunt îndrăgostit de tine. Asta e partea cea mai înspăimântătoare. Poate asta este dovada că sunt...

— Clark, știi ce înseamnă dragostea. Ești pe cale să demonstrezi lucrul ăsta, spuse în sfârșit Tania, a cărei inimă bătea mai repede de câteva minute.

Îi întinse mâna.

— Vino.

De-abia se așezase alături, că ea i se cuibări în brațe.

— După părerea ta, de ce ai grijă de nepoții tăi?

— Sunt copiii fratelui meu și vreau să am grijă de ei.

— Din obligație?

— Nu, pentru că... pentru că îi iubesc.

— De ce te-ai dus să locuiești câteva săptămâni la prietenul tău, Jack, după ce i-a murit soția?

El își înălță sprâncenele, surprins.

— Prostul ăsta vorbește prea mult. Era normal, el...

Tania îi acoperi buzele cu un deget, zâmbind.

— Înțelegi unde vreau să ajung?

— Vrei să-mi demonstrezi că îmi iubesc familia și prietenii. Dar dragostea, cea cu „D-mare”?

— Crezi că dragostea se poate împărți pe categorii? Nimic nu este mai absurd decât sentimentul ăsta.

Clark păru că se gândește o clipă. Fără îndoială, avea dreptate. La urma urmei, poate era mult mai puțin derutat decât credea.

— Și tu? Ți-e frică să iubești?

— Sunt îngrozită.

Îi atinse buzele cu ale lui.

— Cu atât mai bine.

Tania râdea pe ascuns când se rostogoliră îmbrățișați în mijlocul patului.

Dar, curând, râsul fu înlocuit de suspine.

Nimic altceva decât un sărut, se gândea femeia. Fără să-și dea seama, își strecură mâinile pe sub cămașa lui Clark. Îl simți imediat înfiorându-se.

— Iubește-mă, Tania...

*

* *

Unde aveau să ajungă? se întreba, lungită în brațele lui

Clark. Pentru că îl iubea, n-avea nicio îndoială în privința asta. Îl iubea atât, încât înțelegea că nu putea încă să se hotărască, în ciuda dorinței, să aibă deplină încredere în ea.

Cu altcineva, ar fi fost furioasă, însă după ceea ce-i spusese

Clark, cu câteva ceasuri mai devreme, înțelegea.

— Dacă te țin în brațe înainte să adorm, de data asta poate n-o să profiți și să dispari...

Sonerie stridentă a telefonului îi trezi câteva ore mai târziu. Tania întinse mâna să ia telefonul de pe noptieră.

— Miss Robins, îmi cer scuze că vă deranjez, dar am încercat de cinci-șase ori să dau de Clark. Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

— Avery? E aici, ți-l dau imediat.

Fără să mai aștepte, îi întinse telefonul lui Clark.

— Avery, ce se-ntâmplă?

În secunde care urmară, Tania își ținu răsuflarea.

— Au văzut pe cineva? Întrebă Clark în cele din urmă.

O.K. Ce oră e la Boston?... Într-o oră, sun-o pe doamna

O'Maley din partea mea și dă-i o întâlnire acasă. Odată ajunsă acolo, sună-mă din nou...

Ascultând răspunsul lui Avery, întâlni privirea Taniei și zâmbi.

— Nu știu. Caută în amândouă camerele.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Tania după ce închise telefonul.

— Cineva a încercat să intre la mine acasă. Când s-a declanșat alarma, a fugit. Sistemul de alarmă este racordat la postul de poliție cel mai apropiat. Au venit imediat să vadă ce se întâmplă. N-au găsit nimic, dar i-au spus totuși lui

Avery cum stau lucrurile.

— Crezi că e vorba despre Conway?

— Se poate. Sau poate să fie vorba despre un hoț oarecare care voia să-mi fure argintăria.

Sau poate era vorba despre Pete. Îl simțea, după privire, că se gândea la același lucru și suferea din cauza asta. Cu brațele înnodate de mijlocul lui, îi atinse pieptul cu obrazul.

Soneriei telefonului răsună din nou, o oră mai târziu.

Clark răspunse imediat, în vreme ce Tania se ghemuia și mai mult sub cuvertură.

— Totul e bine? Întrebă, somnoroasă.

Clark o mângâie pe spate.

— Hmm... perfect.

— Vreau să spun, acasă la tine?

— Vorbești prea mult, Tania...

*

* *

— Clark?

Tania închise ochii pentru a treia oară.

— Trebuie să te trezești, dragostea mea. Trebuie să luăm avionul.

— Nu.

— Nu?

— Să mai rămânem câteva zile. Nu vreau să mă întorc, acum.

Deodată, se gândi că la ora când ajungea avionul, mai avea timp să-i facă lui Meredith vizita săptămânală.

— Mă duc să-mi văd sora în fiecare duminică.

— Nu faci niciodată excepție?

— Niciodată.

O cuprinse o teamă nedeslușită. Discuția asta îi amintea de cele pe care le avusese cu Mark... După cât de înțelegător părea Clark, ar fi fost de acord s-o privilegieze pe

Meredith față de el?

O mângâie blând pe obraz.

— Ești sigură că nu mai este niciun alt motiv?

Respingând mâna lui Clark, se răsuci pe o parte, întorcându-i spatele.

— Nu. Meredith este întotdeauna prima.

Aștepta cu teamă reacția lui Clark. Avea să se ridice și să meargă în camera lui, spunând că nu va accepta niciodată un rol secund? Dar imediat, îi simți brațele cuprinzându-i mijlocul.

— Din cauza ei te-a părăsit logodnicul, nu-i așa?

Tania închise ochii, abia îndrăznind să răsuflă.

— Mai mult sau mai puțin.

Slăbindu-și strânsoarea, îi atinse obrazul cu al lui.

— Deci, nu mă cunoști destul ca să știi că înțeleg și-ți respect dorința, și că niciodată nu-ți voi pune un asemenea ultimatum.

În culmea fericirii, Tania se întoarse în brațele lui.

— Ba da, dar îmi vine atât de greu să cred...

— Te înșeli, am să-ți dovedesc asta. Acum, du-te repede la baie. Ne întâlnim după ce voi fi comandat micul dejun.

*

* *

Clark și Tania tocmai ajungeau acasă de la aeroport când telefonul sună în micul apartament cu aspect vetust.

— Vrei să răspund eu? Întrebă el.

— Nicidecum! S-ar putea să fie Conway. Alo?

— Alo! Miss Robins, cred că ai o mulțime de lucruri să-mi povestești după acest weekend idilic pe care l-ai petrecut cu noul tău patron... Tot îndrăgostită?

Tania îi făcu semn lui Clark să vină lângă ea și să-și apropie urechea de telefon ca să nu piardă nicio vorbă din interesanta ei conversație.

— Nu te privește.

— În orice caz, ai făcut un pas înainte, nu?

— Ai răbdare. Nu e omul care să aibă ușor încredere în cineva. Aseară, cineva a încercat să intre la el în casă. Unul din oamenii tăi?

— Da. În ziua în care mi-ai vorbit de laboratorul particular, ai fi putut să-mi spui și de sistemul de securitate!

Clark strânse mâna în jurul încheieturii Taniei și păli.

Împietrită, ea îi întâlnește privirea, speriată de moarte.

— Alo? se impacientă Conway.

— Am... am uitat.

— E regretabil că ai uitat un amănunt atât de important!

Cu un efort, Tania încercă să facă abstracție de furia din ochii lui Clark, și să se concentreze exclusiv la rolul ei.

— Ar fi trebuit să aștepți până ajungeam eu acolo. Acum, i-ai trezit bănuielele.

— Și dacă n-aș mai avea încredere în dumneata, miss

Robins? Găsește codul sistemului de securitate! O să te ocupi de Spencer în timp ce am să trimit pe altcineva la laborator.

— Am să încerc.

— Ar trebui să-ți dai toată silința.

Ca de obicei, Conway închise brutal telefonul. Clark slăbi mâna Taniei.

— De ce i-ai vorbit de laboratorul meu?

— Clark, am făcut-o fără să mă gândesc, trebuie să mă crezi! Chiar uitasem, altfel ți-aș fi spus!

Ca să-și domolească violența care amenința să izbucnească în fața acestei ultime trădări, Clark își înfundă mâinile în buzunare. Cu lacrimi în ochi. Tania făcu un pas spre el.

— Clark, gândește-te! Mi-ai arătat-o pe Pandora. Dacă voiam, puteam să sustrag toate informațiile de care aveam nevoie pe tema asta. Am reușit de asemenea să intru în sistem, dar m-am oprit pentru că nu puteam să mă hotărăsc să te trădez! L-ai auzit, nu mai are încredere în mine pentru că începe să aibă unele îndoieli! Asta nu-i o dovadă?

Deodată, își strânse pumnii, furioasă.

— Și pe urmă, de ce-ți dau explicații? N-ai deloc încredere în mine! Și nu vei avea niciodată!

Clark răspunse la aceste vorbe cu o privire care parcă dură o eternitate. Apoi, fără un cuvânt, îi întoarse spatele și porni către ușă. Înărmurită, Tania nu găsea puterea să-l oprească. Dar la ce bun, acum?

Rămase mult timp apatică. Nu putea nici măcar să plângă. Nu se simțea

în stare de nici cea mai neînsemnată emoție. Atâta nedreptate o zdrobea. Nu făcuse totul să-l ajute să-l demaște pe Conway? Chiar înainte de a afla că fusese trimisă să-l spioneze, nu făcuse tot posibilul să-i rămână loială? Pe de altă parte, putea să-i reproșeze reacția?

*

* *

Câteva ore mai târziu, la întoarcerea de la vizita săptămânală la clinică, se așeză la masa din bucătărie, cu ziarul de duminică deschis la paginile cu oferte de lucru.

Barmană? Bacșișurile poate ar fi fost consistente, dar trebuia s-o ia de la zero. Alături, erau etalate ultimele cotații bancare. Trebuia să redreseze cât mai repede situația. În curând, ar fi trebuit să se mulțumească doar cu pâine și apă.

Și atunci? Călugării tibetani supraviețuiesc cu mai puțin...

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Ridicându-se să se ducă să răspundă, se gândea câte concesii să mai accepte ca s-o poată salva pe Meredith?

Aruncând o privire prin vizor, se întrebă dacă nu era victima imaginației. Clark ținea în mână o cutie de plastic și un sac de hârtie. Câteva secunde, șovăi să deschidă. Dar parcă bântuită de voința altcuiva, apăsă pe clanță.

— Pot să intru?

CAPITOLUL 11

Măcar dacă n-ar fi fost atâta suferință în privirea lui!

Măcar dacă nu s-ar fi simțit atât de responsabilă...

— Dacă vrei... murmură ea.

Crezuse că n-avea să-l mai vadă niciodată. Dar era aici, în carne și oase. Cu degetul, îi arată pachetele pe care le adusese.

— Ce-i asta?

— Un sistem de alarmă. Ai nevoie de așa ceva. Trebuie să ți-l conectez la telefon. Îmi dai voie?

— De ce mi-ai cumpărat așa ceva?

— Nu l-am cumpărat, l-am fabricat.

— Spui că este conectat la telefon? Ca cele care anunță poliția în caz de efracție?

— Nu... Pe mine mă anunță.

Pentru că nu mai suporta să-l privească fără să se poată arunca în brațele lui, femeia se refugie pe un fotoliu și luă în mână un ziar.

— Trebuie să instalez detectoare la toate deschiderile spre exterior, explică el. Pentru asta n-am prea mult timp.

— De acord.

În clipa aceea, prin ușa deschisă a bucătăriei el văzu ziarul, cu micile anunțuri încercuite cu roșu. Fără să-și ascundă surprinderea, o întrebă pe Tania din priviri.

— Am să încep să-mi caut altă slujbă începând de mâine, explică ea înroșindu-se.

— N-are rost. Mi se pare că ai deja una.

Spunând acestea, intră în cameră ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai întâi, cu sângele înghețat în vene de neîncredere, Tania se ridică brusc și intră în trombă după el.

— Ești convins că-ți vând secretele lui Conway. E bine de știut asta!

Încet, Clark se întoarse de la fereastră, controlându-și cu grijă mișcările.

— Tania, vreau să rămâi cu mine, spuse cât se putea de calm.

— Ce vorbești? Cu neîncrederea ta, până la urmă o să-i ceri Dalilei să

țină un inventar al creioanelor pe care le folosesc!

El rămase tăcut câteva minute.

— Vino în salon... să-ți arăt cum funcționează, spuse în cele din urmă.

— O clipă...

Bosumflată, se adâncise în lectura anunțurilor. Unde dispăruse complicitatea amoroasă de la San Francisco?

Refuzând să se lase descurajat, Clark oftă.

— Tania, aruncă ziarul ăla! N-am deloc de gând să mă despart de tine. Ești cea mai bună programatoare pe care am întâlnit-o până acum.

Tania se crispă.

— Și pe urmă, am un plan pentru Conway. Mai ai răbdare cel puțin o săptămână, până rezolv încurcătura asta. Odată

Conway demascat, o vom lua de la început, tu și eu, O.K?

În ciuda amărăciunii sale, Tania se lăsă tentată.

— Ce plan ai?

— Îl vei atrage într-o cursă, făcându-l să evoce cu voce tare șantajul la care te supune. Eu am să înregistrez conversația pe casetă video. Ce părere ai?

Tania îl privi un timp înainte de a răspunde.

— Aș prefera să mă trezesc într-o dimineață și să-mi dau seama că această catastrofă n-a fost altceva decât un vis urât.

Clark își simți inima strângându-se. În clipa aceea, nu mai spera nimic în afară de a o lua în brațe ca s-o scape de acest coșmar. Reușita, banii, celebritatea, la ce bun toate astea fără cineva cu care să le împarți?

— Catastrofă din toate punctele de vedere? o întrebă cu blândețe.

Încurajat de tăcerea Taniei, îi puse o mână pe obraz.

— Tania, visul urât se va termina cât de curând. Trebuie să se termine, pentru că te iubesc.

Ea închise ochii. Această mărturisire acționa ca un balsam pe rănilor ei. Fără să-și mai poată stăpâni elanul care o împingea irevocabil spre el, Tania își găsi adăpost în brațele lui și-i căută privirea.

— Și eu, Clark. Și eu te iubesc.

Ce-ar mai fi putut să spună în plus? Timpul parcă se oprise în loc. Parcă

după o eternitate, Clark făcu un pas înapoi și-i cuprinse fața în palme.

— Acum suntem împreună, spuse el punctând această declarație solemnă cu un sărut. Nimic altceva nu mai contează.

Totuși, nimic nu era stabilit, se gândi Tania. Chiar dacă-l ajuta să-l demaște pe Conway, va avea într-o bună zi încredere în ea, fără niciun gând ascuns? Trebuia să găsească un mijloc să se dezvinovățească în fața lui. Încet, în minte îi încolți un plan. Cunoștințele în electronică aveau s-o ajute să-l pună la punct...

*

* *

Ajungând la Wizac, luni dimineață, Tania își făcu în minte lista cu elementele de care avea nevoie ca să-l demaște pe

Conway. Indispensabil: un material de la Wizac. Așa putea fi mai sigură că avea să-l convingă. Detesta ideea de a «împrumuta» câteva dischete din dulap, dar trebuia să încerce. Era mai bine să nu se gândească la riscurile pe care și le asuma ca să-și ducă planul la îndeplinire. Erau inevitabile ca să aibă acces la visurile evocate cu Clark în California.

Obligațiile ei față de Meredith reprezentau încă o amenințare. Acum, Tania își dădea seama că șansele de însănătoșire se diminuau pe zi ce trecea. Însă niciodată n-ar fi renunțat să lupte pentru binele ei.

La sfârșitul zilei, se duse să-l caute pe Clark în biroul lui, unde punea la cale un plan pentru demascarea lui Conway.

Adunându-și tot curajul, îi zâmbi. Era prima dată când era obligată să-l mintă.

— Clark, e trecut de cinci.

— Exact. Toată lumea a plecat?

Tania confirmă clătinând din cap.

— Perfect. Vino aici.

După ce femeia înconjură biroul, o așeză pe genunchii lui și o sărută.

— Mmm, am așteptat toată ziua clipa asta. Cinăm la mine, astă-seară? Mai am de lucru vreo două ore. N-are rost să mă aștepți. Atunci, la opt? Ține, în caz că ajungi înaintea mea...

Îi întinse o cheie.

— Îți trebuie și codul pentru dezamorsarea sistemului de securitate.

La aceste cuvinte, Tania se ridică în picioare.

— Nu, Clark. Nu vreau să-l știu.

Timp de câteva secunde, el îi studie expresia feței, cu inima strânsă. Putea să se felicite pentru încurcătura pricinuită de îndoielile și neîncrederea lui.

— De acord, spuse el. O să încerc să fiu la timp.

Când o luă din nou în brațe s-o sărute, ea se lăsă docil.

— Tania?

— Hm?

— Fii prudentă.

O străbătu un fior. Știa? Nu, bineînțeles...

*

* *

Clark trecea pe rând în revistă toate detaliile cursei pe care avea să i-o întindă lui Conway, atât de absorbit de ceea ce făcea, încât nu auzi ușile ascensorului. Când o umbră apăru peste biroul lui, ridică ochii, și ceea ce văzu îl făcu să scape din mână stiloul, de surprindere.

— Pete!

— Ce mai faci, frățioare?

Se apropie șovăielnic de biroul lui Clark.

— Dar tu? răspunse acesta.

Pete își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Am avut și zile mai bune. Dar, ca să vezi, tu arăți foarte bine!

— Pete, unde vrei să-ajungi?

— Ascultă, am să-ți spun ceva ce n-o să-ți prea placă.

— Te ascult. la loc.

Acceptându-i propunerea, Pete se lăsă să cadă pe fotoliul cel mai apropiat, cu picioarele încrucișate. Privirea i se plimbă de jur-împrejur prin cameră, înainte de a o întâlni pe a lui Clark.

— Eu ți-am devastat biroul.

Un mușchi tresări pe maxilarul lui Clark, singura manifestare a emoțiilor lui.

— Bănuiam. Și la mine acasă, tot tu ai fost?

Pete clătină afirmativ din cap.

— De ce?

— Aveam nevoie de bani. Cineva mi-a propus treaba asta și am acceptat.

— Richard Conway?

— De unde știi?

— Pentru că mi-a trimis deja pe cineva.

Oftând, Pete își trecu mâna prin păr.

— Dac-ai ști cât de vinovat mă simt... De asta am hotărât să-ți spun totul.

Clark zâmbi, dezgustat.

— Gata, o să mă faci să plâng. Cât vrei?

— Nimic. De data asta n-am venit pentru bani.

Clark își miji ochii. Dacă spunea adevărul, însemna că vizita asta urma să-l coste. Pete se ridică deodată, nemaiputând sta locului. Oprindu-se lângă rafturile cu cărți, mângâie cotoarele câtorva.

— Clark, am ajuns la fundul sacului. O să-mi spui că nu e prima dată. Când Conway mi-a făcut un semn, mi-am spus:

uite un mijloc de a face repede un ban. De atunci, mă gândesc tot timpul că poate sunt un ticălos, dar nu chiar atât încât să-mi vând fratele.

Clark întoarse ochii de la el, asaltat de amintirile din copilărie, de căsătoria lui Pete, de nașterea copiilor lui, apoi de decăderea rapidă din cauza jocurilor de noroc și a drogurilor.

— Trebuia să treci pe la mine. Te-aș fi ajutat.

— După tot ce ți-am făcut?

— Da. Ești fratele meu. Asta n-o să se schimbe niciodată.

Totuși, am crescut alături de unul dintre cei mai buni jucători de baschet ai generației lui. Astea sunt niște lucruri care nu se uită...

Două perechi de ochi de culoarea jadului se întâlniră și rămaseră împreună mult timp. Apoi, când Pete se pregătea să răspundă, se auzi soneria telefonului. Fără să-l prea îndemne inima, Clark răspunse.

— Clark! Slavă Domnului că mai ești acolo.

— Dalila? Ce se-ntâmplă?

— Du-te imediat la Tania acasă, și o să ai dovada că face un joc dublu cu tine!

— Stai puțin... Nu atât de repede... Despre ce vorbești?

— Am surprins-o când lua câteva dischete din fișet.

— Probabil vrea să lucreze acasă.

— Clark! Deschide ochii, ce naiba! Am urmărit-o. S-a oprit la o cabină să dea un telefon. Când a terminat, s-a dus la un magazin cu electronice de unde a ieșit cu un pachet sub braț. Am stat la pândă mult timp după ce a intrat în casă. Și știi cine a venit la ea?

O neliniște surdă îl copleși pe Clark.

— Cine?

— Conway! Și-a bătut joc de tine, stricata!

— Ea nu... N-are importanță. Să nu te apropii de casa ei, ar putea fi periculos. Sună la poliție, găsește un pretext oarecare ca să-i faci să vină. Dă-i bătaie!

Închizând telefonul, întâlni privirea lui Pete.

— Trebuie să plec, Pete.

Fratele lui îl prinse de mână.

— Ai nevoie de mine?

Clark îl privi câteva clipe înainte de a încuviința clătinând din cap.

— Ai putea să-mi fii de folos...

*

* *

— Atunci, minunea despre care mi-ai vorbit la telefon...

Unde este?

Acum, când era în arenă, Tania simți curajul părăsind-o.

— Am să-ți spun tot. Dar dă-ți jos paltonul și ia loc, te rog.

— Să nu pierdem timpul. Mi-am asumat un risc enorm venind aici.

— Cum vrei. Ți-am vorbit despre jucăria asta, Magiciana, care va apărea cu ocazia următoarelor sărbători.

— Treci la subiect, ce naiba!

— Magiciana nu este decât o jucărie. Însă ea folosește ca prototip

pentru alte proiecte similare.

Tăcu câteva clipe pentru a-i spori curiozitatea.

— Spencer fabrică androizi!

Lui Conway i se tăie respirația.

— Roboți?!

— Necrezut de realiști... care vor revoluționa industria.

— În ce stadiu se află?

— Foarte avansat. Doar îl cunoști, e în stare de orice.

Conway rămase o clipă gânditor.

— Ai o dovadă?

— Bineînțeles!

— Vreau s-o văd.

— Mai întâi, recompensa mea.

— N-ai impresia că te cam grăbești?

— Mi-ai promis să-mi anulezi datoria în schimbul unor informații despre noul proiect al lui Clark Spencer. Eu mi-am ținut promisiunea. Acum e rândul tău.

— Fără dovezi tangibile, ca... planuri... programe, toată povestea asta n-are nicio valoare.

Câștigase! Conway tocmai recunoscuse. Acum, nu-i mai rămânea decât să joace ultimul atu.

— O clipă. Am făcut o copie a programului său.

Dintr-un sertar, scoase o dischetă.

— Uite, ca să te conving. Aici o să găsești un eșantion din proiectul ăsta revoluționar. O să-ți dau și restul după ce îmi plătești. Acum, pleacă. Când o să fii convins de autenticitatea programului, vino din nou la mine ca să vezi și restul.

— Nu așa repede, mormăi Conway prinzând-o de mână.

Păli imediat. Cu un gest furios, desfăcu mâneca de la cămașa Taniei. Văzându-i casetofonul lipit de ea, o strâmbătură cumplită îi deformă trăsăturile. Atunci vârî mâna în buzunar, de unde scoase un revolver...

CAPITOLUL 12

Când ajunseră în fața casei Taniei, Pete și Clark se uitară atent la ușa de la intrare înainte de a se privi unul pe celălalt.

— Nu-i încuiată cu cheia, constată Pete. Mai e vreo intrare?

— Numai ferestrele, atâta tot, răspunse Clark.

— Nu-mi trebuie nimic mai mult.

Fără să mai spună nimic, el dispăru în curtea din spate.

Rămas singur, Clark inspiră adânc și apăsă pe clanța ușii.

Într-o fracțiune de secundă, privirea lui cuprinse toată scena; Conway aplecat peste Tania, amenințând-o cu un pistol la tâmplă, firul microfonului casetofonului atașat de mâna ei... Alertat de un al șaselea simț, Conway ridică privirea și-l văzu pe Clark în pragul ușii. Foarte încet, acesta făcu un pas înainte.

— Lasă arma jos, Conway. O să găsim un mijloc să rezolvăm lucrurile.

— Aici, eu dau ordinele. Închide ușa!

Clark se execută înainte de a mai avansa câțiva pași.

— Oprește-te, Spencer!

Clark se supuse. Un singur lucru conta; să câștige timp până la sosirea ajutoarelor. Pete trebuia să fie undeva, dincolo de o fereastră, așteptând momentul prielnic să intervină. Cât despre polițiști, fără îndoială că erau și ei pe drum. Cum să facă să nu mai fie Tania amenințată?

— Conway, îndreaptă-ți arma spre mine. E o problemă între noi doi. Tania n-are niciun amestec în asta.

— Nu mișca, Spencer! Și n-o face pe șmecherul! În orice caz, dacă trebuie, vă trimit pe amândoi pe lumea cealaltă!

După sclipirea neliniștită din ochii lui, Clark înțelese că nu mai era în toate mințile.

— Se va crede că a fost o ceartă între doi îndrăgostiți care s-a terminat rău, continuă el cu un zâmbet sardonic. Omor, și sinucidere, ce zici de asta? În clipa aceea, Clark îl văzu pe

Pete ieșind fără zgomot din camera Taniei și apropiindu-se pe furiș de Conway. Totul se petrecu foarte repede. O clipă mai târziu, în momentul în

care Pete sări la gâtul lui

Conway, Clark se aruncă spre Tania ca s-o trântască la podea și o acoperi cu trupul lui.

Când tânăra femeie își veni în fire, câteva clipe mai târziu, totul era terminat. Încă nerevenindu-și deplin din șoc, îl zări pe Conway făcut inofensiv de un bărbat care apăsa cu toată greutatea pe el. Imediat, îl recunoscu pe fratele lui Clark. Înțelegând în sfârșit că pericolul fusese îndepărtat, se cuibări în brațele lui Clark. În aceeași clipă, se auziră sirenele care urlau pe stradă. Clark îi ridică Taniei bărbia și o privi adânc în ochi.

— Dacă n-aș fi atât de mulțumit că te-am găsit vie și nevătămată, te-aș strânge de gât. Mai vorbim despre asta...

Poți să te ridici?

Încuviințând printr-o clătinare din cap, Tania se ridică în momentul în care doi polițiști în uniforme pătrundeau în apartamentul ei.

— De unde-ai știut că este aici? exclamă ea.

Fără să răspundă, Clark îi făcu semn cu bărbia spre ușă.

Văzând-o pe Dalila în prag, Tania ridică din umeri.

— Dalila?!

— E o poveste mai lungă, dar mai vorbim noi despre asta, spuse Clark.

Mai bine de o oră, polițiștii îi interogară pe protagoniștii evenimentului care era să se termine cu o dramă.

Înregistrarea Taniei fu reținută ca probă de bază, la fel și revolverul lui Conway. Apoi, inspectorii plecară în sfârșit, luându-l cu ei pe vinovat. Când să plece, Dalila se apropie de Clark cu lacrimi în ochi.

— O iubești, nu-i așa?

Bărbatul clătină din cap, incapabil să găsească cuvintele pentru a o consola. Cum să-și exprime recunoștința față de ea, din moment ce când îl sunase, Dalila nu voise decât să-i facă un rău Taniei? Fără niciun cuvânt în plus, Dalila lăsă ochii în pământ și ieși la rândul ei. Atunci Clark se întoarse spre Pete și-i întinse o legătură de chei.

— Așteaptă-mă în mașină, vin și eu într-un minut.

Nereușind să-și ascundă surprinderea, Tania îl urmări pe

Pete cu privirea. Când se întoarse spre Clark, el umbla cu pași mari încolo și-ncoace, cu părul răvășit.

— Tu... pleci și tu?

Își înfundă mâinile în buzunare și se întoarse spre ea.

Văzu atunci că era furios la culme.

— Da!

— Ești furios că am vrut să-l demasc singură pe Conway?

Tăcere... Dar crisparea umerilor lui Clark vorbea de la sine. Unde era complicitatea lor, înțelegerea reciprocă, tandrețea?

— Am făcut asta pentru tine, Clark. Voiam să fiu sigură că ai încredere în mine.

— Puteai să ai încredere în mine, Tania. Când ți-am spus că te iubesc, trebuia să mă crezi pe cuvânt...

— Dar eu...

Deja, n-o mai asculta. Încremenită, Tania îl văzu întorcându-i spatele, mergând la ușă și dispărând, fără să-i arunce o privire.

*

* *

Clark traversă sera la care se ajungea din bucătăria lui, căutând adăpost în mijlocul plantelor de a căror reconfortare avea atâta nevoie. O jumătate de sticlă de whisky nu-i fusese de-ajuns. În penumbră, înaintă încet printre rândurile de plante, până la terasa care se deschidea spre curte. Acolo, se așeză pe un fotoliu de răchită albă, asaltat de miriade de parfumuri care-i aminteau de cel atât de delicat al Taniei. Tania... N-ar iubi, n-ar dori niciodată pe nimeni altcineva. Cum să-și închipuie că putea trăi fără ea?

Adineauri, o făcuse să sufere. Abia acum începea să înțeleagă motivațiile gestului ei nechibzuit. Niciodată, înainte de această lună îngrozitoare, ea nu-și văzuse cinstea pusă la îndoială, ca acum. Dorința ei de a se dovedi nevinovată era de la sine înțeleasă. Încă o dată, egoismul lui triumfase, împiedicându-l să vadă importanța Taniei de a se justifica.

La ce bun să mai aștepte? Se ridică imediat, blestemând alcoolul care-i îngreuna mișcările. Din cauza lui, trebuia să aștepte până dimineață. La urma urmei, era mai bine așa.

*

* *

Imediat după ce-l conduse pe Pete la gară, sună la birou.

— Tania? Întrebă surprinsă Dalila. Dat fiind faptul că e ora unsprezece și n-a venit încă, eram convinsă că e cu tine.

Intrigat, Clark închise telefonul, ca s-o sune imediat acasă. Niciun răspuns. Unde putea să fie?... După plecarea lui, de bună seamă că avusese nevoie de umărul cuiva înțelegător. Dar al cui? Avea o prietenă pe care n-o cunoștea? Cineva din familie? Meredith?...

Da, Meredith. Nu se putea simți mai apropiată de altcineva decât de sora ei. Se refugiase lângă ea? Probabil.

Dar unde s-o găsească pe Meredith?

Căutările durară toată după-amiaza, însă găsi până la urmă, datorită unui prieten de la poliție, adresa clinicii.

Acolo, i se spuse că Meredith fusese transferată la un spital din Boston în timpul nopții. Ducându-se la adresa care-i fusese indicată, Clark lupta cu neliniștea care, încet-încet îl copleșea. Ce se-ntâmplase până la urmă? În orice caz.

Tania avea nevoie de el. Și asta era singurul lucru care conta.

*

* *

Tania era singură în sala de așteptare de la serviciul urgențe. O găsi prostrată într-un fotoliu, cu fața în palme, și umerii tresărind de hohote de plâns. De cât timp plânga?

Cu pași înceți, traversă încăperea și îngenunche lângă ea, murmurându-i cu blândețe numele. Cu o încetineală îngrozitoare, femeia își înălță capul, cu ochii roșii de lacrimi.

— Clark...

Cu inima gata să-i explodeze, o prinse în brațe.

— Șșșt, dragostea mea. Nu spune nimic, îi spuse în clipa în care începea din nou să plângă.

După câțva timp, Tania ridică în sfârșit capul și-i căută privirea.

— Nu știu cum m-ai găsit, dar mă bucur că ești aici.

— Te caut de azi-dimineață.

Speranța se trezi din nou în ea, dar o înăbuși imediat.

După telefonul dat la Greenbriar, în timpul nopții, durerea ei sentimentală trecuse pe planul doi.

— De ce?

O mângâie pe obraz cu toată blândețea de care era în stare.

— De ce? Pentru că sunt un prost și te rog să mă ierți.

Pentru că mi-ai dat ce ai mai frumos în tine și eu am întors privirea. Pentru că n-aș mai suporta să trăiesc departe de tine. Te iubesc, Tania. Te iubesc la nebunie...

În loc de răspuns, Tania se lipi de pieptul lui.

— Acum, vorbește-mi despre Meredith, spuse el. Ce se-ntâmplă?

Oftând, ea clătină din cap, înainte de a-și începe povestea, cu privirea în zare.

— Am primit un telefon pe la două, azi-noapte. Pulsul îi devenise deodată neregulat. Au supravegheat-o mult timp.

Deodată, inima i s-a oprit. Doctorul Moore a hotărât să fie transportată de urgență la spital. De când e aici, inima i s-a mai oprit de două ori. Doctorii nu înțeleg nimic. La fiecare patru ore, mă lasă s-o văd zece minute, nimic mai mult.

— Când va fi data viitoare?

— La șase.

Clark aruncă o privire la ceasul de la mână. Tocmai trecuse de cinci...

La fără un sfert, doctorul Warfield intră în sala de așteptare zâmbind. Odată prezentările făcute, el se întoarse spre Tania.

— Am vești bune pentru tine. Se pare că s-a liniștit.

— Ce credeți despre asta?

— Nu știu. Toată ziua, tensiunea i-a oscilat între cinci și șase, dar de vreo jumătate de oră, a devenit din nou normală și se pare că va rămâne așa.

După ce îl salutase pe Clark cu o clătinare a capului, doctorul luă loc într-un fotoliu alăturat.

— Am vorbit cu doctorul Moore acum câteva minute.

Mi-a spus că ai avut și tu simptomele bolii lui Meredith, atunci când erai la Boston, când încă nu știai nimic din ce i se întâmplase.

— Da. Altă dată, ni se mai întâmpla să simțim una durerea celeilalte.

— Tania, poți să-mi spui ce s-a întâmplat azi-noapte?

Ea aruncă o privire spre Clark care îi zâmbi și o strânse cu blândețe de umăr.

— Am fost foarte nefericită. Dar totul s-a rezolvat după vreo jumătate de oră.

Doctorul Warfield nu-și ascunse surprinderea.

— Cred că vă pot spune că domnul Spencer și dumneata tocmai i-ați salvat viața lui Meredith.

În inima Taniei izbucni o bucurie imensă, o speranță nebună.

— Doctore, dacă continuu să vorbesc cu ea, am să reușesc s-o vindec! spuse Tania, cu ochii sclipitori.

— De data asta, n-am nimic de spus. S-au văzut întâmplându-se lucruri și mai stranii. O ținem sub observație până mâine. Acum, vrei s-o vezi?

— Da! Clark poate veni cu mine?

— Bineînțeles! Chiar eu voiam să vă propun asta...

Exclamă Warfield.

În timp ce se apropiau de colivia de sticlă în care se odihnea Meredith, Tania îi zâmbi lui Clark înainte de a se apropia.

— Meredith... șopti ea. M-am întors. Împreună cu Clark.

Vrei să vorbești cu el? adăugă întorcându-se cu fața spre el.

Împietrit, el contempla cele două chipuri, absolut identice, și tuși ca să-și domine emoția.

— I-ai vorbit despre mine?

— Știe tot.

— Atunci... bună ziua, Meredith.

Clark rămase tăcut câteva clipe, timp în care se minună de comunicarea dintre cele două surori, dincolo de orice explicație logică și rațională.

— Tania... Tu chiar crezi că te înțelege?

— Bineînțeles.

— Prin telepatie...

— Cam așa.

— Este de-a dreptul fascinant.

— Nu mă bănuiești că sunt un pic nebună?

— Pandora m-a întrebat dacă sunt îndrăgostit de tine...

— Analogia este interesantă, conveni Tania.

— Dacă ne aude, atunci cred că discuția ce va urma poate s-o intereseze... Te-ai gândit la propunerea celor de la

Starfire?

— Starfire? Da, de ce?

— Ce părere ai?

— Hotărârea îți aparține.

— Nicidecum. Ne aparține amândurora. După părerea ta, ce trebuie să facem?

Se va aventura oare pe drumul la care se gândea și ea?

Era foarte posibil. Dar, putea să aibă încredere în el?

Răspunsul veni de la martorul tăcut al conversației lor, pentru că deodată, Tania primi un mesaj, venit în același timp din ea însăși și din inima lui Meredith.

«Ai încredere în el».

Atunci, nu mai șovăi.

— Dacă vrei părerea mea, trebuie reconvertite serele în laboratoare. Să lucrăm când avem chef. Să cultivăm trandafiri, să mergem printre pomi...

— Tania, i-o tăie el, ce-mi ceri, mai precis?

— Să te căsătorești cu mine, bineînțeles!

— Așa mi se părea și mie...

— Ce răspuns îmi dai?

În liniște, vârî mâna în buzunar și scoase o cutiuță.

— Sta.

Încremenită, Tania văzu apărând sub ochii ei un inel cu diamant.

— Clark!

— Atunci, care e răspunsul tău?

— Dar al tău?

— Da! răspunseră în același timp.

Sfârșit